د شمشیر
په تیاروکي

Ketabton.com

ناول

لیکوال: نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

ناول.. د شمشير په تيارو کي

ليکوال.. نيک محمد بارک

د کتابونو او ناولونو په لړ کي 11

کال.. 1403/5/30

د نظر او اړتيا په صورت کي د ليکوال سره په تماس کي سی.. 0702110371

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

د لایزال الله جل جلاله په پاک او سپېڅلي نامه

ټولو ګرانو لوستونکو ته یو وار بیا ښه راغلاست وایم

الله جل جلاله دي وکړي چي د تیرو ناولونو او کتابونو پڅیر مو دا ناول هم د خوښې وړ وګرځي او زموږ هغه ستړیاوي او زحمتونه چي ددې ناول په لیکلو کي مو ستاسو مینوالو لپاره ګاللي دي بې ځایه ولاړې نسي.

د نورو ناولونو پڅیر مي دا ناول هم په څه دیقت او فکر درته لیکلی دی خو بیا هم انسان عاجزه دی که مو کومه نیمګړتیا تر سترګو سوه د اصلاح لپاره یي راسره د واتساف پیغام له لاري شریکه کړی تر څو په نوې ناولونو کي یي اصلاح او د بیا تکرار څخه مخنیوی وسي.

په درنښت

نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

*

ټول محصـــلين په حيرانتيا د غونډو تالار ته روان وه د هيواد نور لوړ پوړي چارواکي هم راتلل او د غونډو تالار ته يي ځان رسوئ، يو محصل چي ناخبره وو وويل: دا اوس څه خبره ده چي نن دومره زيات رش دی او ټول د غونډو تالار ته روان دي؟

بل محصـل وويل: ته نه يي خبر ياره نن د شـمشـير په تيارو کي د ناول ليکواله خپل کتاب او د سترګو ليدلي حقيقتونه پر ستيج بيانوي.

محصل وويل: ښه دا خبره ده هو رښتيا هم د هغې ناول ډير مشهوره هم سـو او ځينو نه منل چي ددې ناول کيسـه دي حقيقت وي ليکواله خو وايي چي دا حقيقي کيسه ده.

بل محصـل وويل: تاسـو راځئ نن هغه خپله ټوله کيسـه پر سـتيج کوي.

کله چي د غونډو تالار ډک سو نو ځني محصلين د تالار په زينو کي کښـينسـتل او ځني ودريدل ټول د شـمشـير په تيارو کي د ناول د ليکوالې راتلو ته په تمه سول چي تر څو شيبو وروسته هغه د ستيج پر دروازه رانئوتـل، د هغې پـه ليـدو پـه تـالار کي ټولو ګډونوالو چکچکي کړې او هغې ته يي ښـه راغلاسـت ووايه، ويناوال وويل: دوسـتانو ښـه راغلاسـت درته وايو لکه څنګه چي تاسـو خبر ياسـت چي د شمشير په تيارو کي ناول چي يو ډيره جالبه کيسه لري او په ډير لږ وخـت کي يي پـه زرګونو ويونکي پيدا کړل ددې نـاول ځني ويونکي انتقاد کوي چي دا يو د ځانه جوړه سـوې کيسـه ده حقيقت نلرې خو ليکواله صاحبه وايي چي دا حقيقت دی او هغه دا هم وايي چي هغه ددې کيسـې د رښـتيا ثابتولو لپاره ثبوت هم لرې خو نه يي غوښـــتل چي ثابت يي کړې چي بيا د پوهنتون د ريس لخوا د هغې کورنۍ ته پيشـنهاد وسـو ځکه ريس صـاحب ته هم د چاروواکو لخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشنهادونه سوې وه چې د هغې کورنۍ په دې راضې کړې چې هغه خپله کیسه خپله وکړې او دا ثابته کړې چې د هغې ناول ربنتینی دی چې بیا لیکوالې صاحبې او د هغې کورنۍ دا پیشنهاد ومنئ او نن د دوی په پار غونډه جوړه سوېده نو اغلې لیکوالې صاحبې ته بلنه ورکوو چې د ستېج مخته راسې او خپل ناول موږ ته په خپله خوله واوروي.

لیکواله ولاړه سوه او د ستېج پر خوا روانه سول د هغې لپاره د مائک مخته چوکۍ کښېښول سول بیا هغه پر کښېنستل، د هغې د سترګو معلومیدل چې ژړلې یې دي تر څو شیبو وروسته هغې په ژړغونې ږغ وویل: هر څه غواړم هیر یې کړم خو بیا ځانته ووایم کله یې هیرولای سم چې د هغه یادونه راسره هر ساعت او هره دقیقه مل وي فکر نکوم چې زموږ دې یوه ورځ هم تیره وي په داسې حال کې چې ددې کیسې صرف یونیم کال کیږي خو بیلتون یې دومره بیا سخت سي چې یوه ورځ راباندې کال سي او هغه ته د انتظار دقیقې ساعتونه ورځې میاشتې حسابم د نن څخه تقریباً یونیم کال مخکې....

ټولو محصیلینو د ادبیاتو د پوهنځۍ د تاریخ د څانګې څخه د اخیرې سمسترد پای ته رسیدو د فراغت مراسم لمانځل او د خوښیو په دې جشن کې یې خنداوي او مجلسونه کول او یو او بل ته یې مبارکۍ سره ورکولې. کله چې مراسم پای ته رسیدل نو استاذ غوښتل چې ادارې ته ولاړ سي، کله چې هغه ادارې ته پر لارې وو نو هیله ور پسې روانه سول غوښتل یې استاذ ته خپل د منوګراف موضوعوي ور ښکاره کړې، کله چې استاذ ته ورسیدل نو هغه ته یې وویل: وبخښه استاذه!

استاذ وویل: مهرباني هیلې څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ استاذ ته کاغذ ونیوئ بیا یي وویل: استاذه ما دا موضوعوي انتخاب کړیدي ته یي وګوره چي پر کومي موضوع منوګراف او معلومات راټول کړم؟

استاذ چي کله وکتل نو تر څو شیبو وروسته یي هیلۍ ته وویل: دننه راسه اداري ته!

کله چي هیله د استاذ سره دننه اداري ته ولاړل نو تر څو شیبو وروسته استاذ وویل: هیلۍ زه تاته یو موضوع درکوم د نمرو سره چي ټاپ به یي درکړم ترڅنګ به ستا نوم تر کلونو کلونو ځلیږي او یادیږي به.

هیلۍ وویل: څنګه موضوع ده استاذه زه به کوښښ پر وکړم؟

استاذ وویل: موضوع سخته هم ده او دلچسپه هم ده اووووو!

هیلۍ وویل: او څه؟

استاذ وویل: او خطرناکه هم.

هیلۍ وویل: څنګه خطرناکه؟

استاذ وویل: کیدای سي ستا ژوند ته کوم خطر پیښ سي.

هیلۍ وویل: استاذه ستا په خبرو پوه نسوم؟

استاذ ولاړ سو او یو کتاب یي راواخیستئ هغه یي خلاص کړ بیا یي د هغه لمنځه یو عکس راوایستئ هیلۍ ته یي وویل: په دا غره کي دا لوی سوری غوندي غار وینې؟

هیلۍ وویل: هو.

استاذ وویل: دا شمشیر غار دی چي ستاسو د افغانستان په کندهار ولایت کي موقعیت لري زه غواړم ته د شمشیر غار په اړه دقیق او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره معلومات راټول کړې ستا پلار شاید هلته دوستان ولري هغه یو وخت یادونه راته کړې وه.

هیلې وویل: نو په دې کې د خطر کومه خبره ده؟

استاذ اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسي ویل کیږي چي دا غار د پېریانو مرکز دی.

هیله په خندا سوه بیا یې وویل: استاذه تاسو هم په دې خرافاتو او اوازو باور کوئ؟

استاذ وویل: زه باور نکوم بلکي شکمن یم پکښي چي دا اوس حقیقت لري که نه ځکه تر اوسه ددې غار پای ته هیڅوک نه دي ورغلي تر داسي حده پوري چي امریکایې ځواکونه چي په کندهار کي یې لویې پوځې اډې درلودې او زیاتره وخت یې د تاریخې ځایو په څېړنو کي تیروئ چي هر څومره وسایل یې هم درلودل بیا یې هم ونسوای کولای چي ددې غار حقیقت معلوم کړې او څېړنې پکښي وکړي.

هیلې وویل: نو زه به څنګه معلومات راټول کړم چي هغو د دومره امکاناتو سره سره هم ونسوای کولای چي ددې ځای حقیقت معلوم کړې؟

استاذ وویل: په تاریخې ځایونو کله کله تر څېړونکو ډېر هغه څوک معلومات لري چي ددې ساحې په شاوخوا کي اوسیږي ته به هلته ځې او د کلي د خلکو څخه به معلومات ټولوې زه تاته شمشیر غار ته د دننه ورتلو اجازه نه درکوم.

هیلې وویل: سمده استاذه زه اماده یم.

استاذ وویل: اول دي د مور او پلار سره مشوره وکه وروسته فیصله وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: سمده استاذه زه به ماښام ان شاءالله ورته ووایم بیابه سباته خبر درکړم.

وروسته هیلۍ د استاذ څخه خدای په امانی واخیستئ او د خپلو ملګرو سره یي مشوره وکړه، هغو ډیره تشویق کړه او د پوره نمرو هیله یي هم ورکړل، کله چي یي ماښام پلار راغلی نو هیلۍ پر سترخوان ورته وویل: بابا زه غواړم کندهار ته ولاړه سم.

پلار یي په حیرانتیا وویل: څه؟!

هیلۍ وویل: استاذ د منوګراف موضوع راکړیده چي باید زه د شمشیر غار په نامه پر یو ځای معلومات راټول کړم.

پلار یي وویل: ته په سد کي یي چي دا څه وایي او پوهیږې چي هغه ځای څومره خطرناکه دی؟

هیلۍ وویل: بابا زه دننه غار ته نه ورځم د کلیوالو څخه پوښتنۍ کوم د هغو څخه معلومات راټولوم او دا پیریان او بلاوي دا ټول مازي اوازې دي نور هیڅ نسته.

پلار یي وویل: اوازې ندي بلکي حقیقت لري بي عقلۍ زه خپله هلته تللی وم کوچنیوالي کي سخت بېرونکی ځای دی تر اوسه هلته هیڅوک دننه نه دې ورغلي.

هیلۍ وویل: بابا ته خو پوهیږې چي هغه ستا د نیکه جان د زیږیدو ځای دی زه غواړم د نیکه جان یادونه هم هلته محسوس کړم او لیدنه تري وکړم هیله کوم بابا ماته اجازه راکړه.

پلار یي د ډوډۍ څخه ولاړ سو په غوسه یي وویل: زه هیڅکله تاته اجازه نه درکوم چي هلته ولاړه سې.

هیلۍ وویل: بابا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو پلار يي د ســـترخوان څخه ولاړئ او څه يي ونه ويل، کله چي سـهار سـو د هيلې د پلار وظيفې ته د تلو وخت يو سـاعت پاته وو چي هيلې خپل مور ته چي د ناشـــتې په خوړلو ور ســـره اخته وه وويل: مور ته بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړي.

مور يي وويل: زه نسم ورته ويلای هغه ډير په غوسه دی.

هيلې وويل: مور ورته ووايه نو هيله کوم بابا ستا خبره مني.

مور يي وويل: هغه پريړده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

هيلې په ژړغوني ږغ وويل: سمده نه ځم.

هيلې دا وويل او د ناشـتې خوړلو څخه ولاړه سـوه، پلار يي وليدل چي هغې څـه ونـه خوړل او پـه ژړا ولاړه، پلار يي مور تـه وويـل: څه وسوه؟

د هيلې مور وويل: وايي چي بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړې ما ورته وويل چي هغه پريږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

د هيلې پلار وويل: نه پوهيږم په دې انجلۍ څه وسوه؟

تر څو شـــيبو وروســـته يي بيا خپلي ميرمني ته وويل: يو څه يي وخوړل؟

ميرمني يي وويل: يا هيڅ يي نه وخوړل.

د هيلې پلار خدمتګارې ته وويل: واخله دا ناشته د هغې اطاق ته ور وړه!

خدمتګارې ناشته د هيلې اطاق ته ور وړل خو هيلې بيرته ور جواب کړل چي زه يي نه خورم، خدمتګارې ناشـــته بيرته د هيلې د اطاق څخه را وايستل او پر سترخوان يي کښـيښـول، د هيلې پلار وويل: ولي دي بيرته راوړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتګارې وويل: هغې ويل زه يي نخورم بيرته يي وېسه.

د هيلې پلار ډير پريشانه سو تر څو شېبو وروسته د دفتر پر طرف روان سو هلته هم پريشانه وو بيا يي تليفون راواخيستی او د هيلې استاذ ته يي زنګ ووهلی کله چي هغه تليفون اوکې کړ تر روغبړ وروسته د هيلې پلار هغه ته ټوله کيسه وکړه بيا استاذ وويل: پوهيږم چي هغه ځای خطرناکه دی خو ما هيلې ته داسي ندي ويلي چي ته شمشير غار ته دننه ورسه ما خو صرف ورته وويل چي ته د شاوخوا کليو د خلکو څخه معلومات راټول کړه.

تر څه نورو خبرو اترو وروسته د هيلې پلار وويل: خير زه به فکر پر وکړم.

د هيلې پلار چي کله تليفون کښينسوئ نو تر څو شيبو فکر وروسته يي بيرته تليفون راپورته کړ او خپل د سوداګرئ شريک ته يي زنګ ور ووهلئ، کله چي هغه تليفون اوکې کړ نو د هيلې پلار تر روغبړ وروسته ورته وويل: اجمله ستاسو کور په کندهار کي په کوم ځای کي دی؟

اجمل وويل: په عينو مېنې ښارګوټي کي دی.

د هيلې پلار وويل: او دا شمشير غار خو زما هير دی چي په کومه ساحه کي وو د کندهار؟

اجمل وويل: ولي خير دی فرشاده څه خبره ده شمشير غار څه په کوې؟

د هيلې پلار ورته ټوله کيسه وکړه بيا يي ورته وويل: نو اوس هغې ضد نيولی دی چي حتماً ځم او ته خو پوهيږې چي زما همدا يوه لور ده زياته رابانديې ګرانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وویل: فرشـــاده ســـتا لور زما لور ده د خپلې لور څخه به هم زیات پام پر هغې کوم راوایستوه هیڅ خبره نه ده بې غمه اوسه زما کور خو ښـار کې دی او شمشیر غار د کندهار په پنجوایي ولسوالۍ کې دی او خوشبختانه زما مشر ورور هلته شمشیر غار ته نیږدې اوسیږي هغه به ان شاءالله ټول معلومات ورکړې.

د هیلې پلار د اجمل څخه مننه وکړه بیا یې خدای په امانی ســـره واخیستی او تلیفون یې بند کړ کله چې ماښـام فرشـاد کور ته ولاړئ نو خپلې میرمنې ته یې وویل: څنګه ســو اغلې یو شـــی وخوړئ که یا؟

میرمنې یې وویل: یا ټوله ورځ د اطاقه نه ده راوتلې زما ســـره یې هم خبرې نـکولې.

فرشاد وویل: کندهار کې زما یو شریک دی ما نن د هغه سره په دې اړه خبرې وکړې هغـه ډاډ راکړ چې زه یې خدمـت کې یم د خپلې لور پڅیر به پام پر کوم نو ما هم پریکړه وکړه چې اجازه ورکم چې ولاړه سې ستا خوښه ده؟

میرمنې یې وویل: هو چې ستاسو هر څنګه خوښه یې.

فرشاد وویل: ورسه هغې ته ووایه چې ولاړه دې سې.

کله چې د هیلې مور هغې ته د اجازې وویل نو هغه ډیره خوشـــحاله ســـوه بیا یې غوښـــتل چې د پلار څخه مننه وکړې نو ځکه بام ته د هغه سره د خبرو لپاره ور پورته سول، خو کله چې هلته ورغله نو وېلیـدل چې پلار یې ژړل، هیلـه هغـه تـه ورغلـه او تر څنـګ یې ودریدل ویویل: بابا ته ژاړې؟

پلار یې سـترګې د اوښـکو څخه پاکې کړې بیا یې وویل: یا هغه مې داغسې سترګو کې یو شی ولویدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: بابا زه کوچنۍ نه یم چې پر ځان پام نسم کولای خو که بیا هم ستا او د مور نه یې خوښه زه نه ځم بابا ما ته ستا او د مور خوښه مهمه ده.

فرشاد وویل: یا لورې ته ولاړه سه زه ستا لپاره انتظامات کوم ته دې سباته کارونه سم کړه امادګې ونیسه.

هیلې د پلار لاس ښکُل کړ بیا یې مننه ځني وکړه، پلار یې هم پر تندې ښکُل کړه بیا یې ورته وویل: اوس ورسه ډوډۍ وخوره وږې سوې به یې!

هیلې وویل: سمده بابا تاسو هم راځئ.

فرشاد وویل: سمده ته درځه زه پسې درځم.

وروسته هیله ولاړه او په خوښۍ یې ډوډۍ تیاره کړه تر ډوډۍ خوړولو وروسته یې خپل ملګرې ته زنګ ووهئ تر روغبړ وروسته یې هغې ته وویل: پلار مې اجازه راکړه اوس نو زه امادګې نیسم سبا نه بل سبا به ان شاءالله روانه سم.

ملګرې یې وویل: پخیر ولاړه سې زه هم در سره تلم خو څه وکړم کورنۍ مې هیڅ اجازه نه راکوي خو بیا هم تاته ښه سفر غواړم.

هیلې د هغې څخه مننه وکړه او بیا تر څو شپېو وروسته بیده سوه، کله چې سهار سو نو تر ناشتې وروسته هیله بازار ته ولاړه او څه سودا یې د ځان لپاره واخیستل او بیرته کور ته راغله، تر حمام وروسته یې خپل د کالو بسته سمول چې مور یې اطاق ته ورغله او په مسخرو کې یې ورته وویل: لورې د ځان سره احتیاط کوه ما اوریدلې دي چې کندهاریان د ښځو قدر نکوي او هغو ته د حیوان په نظر ګوري د خپل عزت ډیر خیال دې ساته که چا څه بد سلوک در سره کوئ نو چیغې او نارې وهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې وويل: مور زه کوچنۍ نه يم چي ته ماته دا خبرې کوې.

بيا هيله موسکۍ سوه وېويل: مور زما د عزت فکر مکوه کندهاريان بچه بازان دي ښځو ته ډير فکر نکوي.

مور يي وخندل بيا يي وويل: چپ که ليونۍ ســتا د پلار يو نيکه هم کندهارى وو اوس به يي ستا پلار واوري.

تر ماښامه پوري هيله د سفر په امادګۍ مصروفه وه او وروسته تر امادګۍ بيده سول او سهار وختي کښينستل تر ناشتي وروسته يي د اطاق څخه خپل بستې راويستي او د پلار په موټر کي يي کښيښولي او بيا د مور او پلار سره د هوايي ميدان پر طرف روانه سول تر ټکيټ او ويزې چيک کولو وروسته خدمتګار وويل: ستاسو طياره پرواز ته اماده ده مهرباني ځان ور ورسوئ.

هيلې وويل: سمده.

وروسته هيلې د خپل مور او پلار څخه خداى په اماني واخيستل او روانه سول، د هغي په تلو فرشاد ميرمني ته وويل: زه به موټر د پارکينګ څخه راوباسم.

کله چي هغه روان سو نو ميرمن يي هم سمدستي پسي روانه سول کله چي دباندي ووتل نو ميرمني يي وليدل چي فرشاد موټر ته څنګ اچولى دى ژاړي ميرمني يي ورته وويل: زموږ لور مړه سوې نده بيرته راځي د يو څو ورځو خبره ده.

فرشاد خپل ميرمن په غيږ کي ونيول او يو و بل ته يي ډاډګيرنه ورکول، هيله په طياره کي خپل پر چوکۍ کښينستل او بيا تر څو شيبو وروسته طيارې پرواز وکړ، د طياري په پرواز سره د هيلې مور او پلار ورته وکتل او بيا پريشانه دواړه د کور پر طرف روان سول تر څو ساعتو پرواز وروسته طياره د کندهار په ميدان هوايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي کښېنستل پیلوټ وویل: د کندهار ولایت د احمدشاه بابا هوایي میدان ته پخیر راورسیدو د کښته کیدلو لپاره اماده سئ.

ټول اماده سول او بیا د طیاري تر دریدو وروسته ټول کښته سول، هیله د کښته کیدو سره سم ځه وارخطا غوندي سوه خو چي د هوایي میدان د کارکونکو مسکا یي ولیدل چي یو او بل ته یي په مسکا خبري سره کولي زړه ډاډه سو او بیا د ترمینل پر طرف روانه سول کله چي تر ترمینل ووتل نو ټکسیوان ورته وویل: السلام علیکم خوري.

هیلې وویل: وعلیکم السلام.

ټکسیوان وویل: راځه خور زه به دې تر دروازې ورسوم ځکه دروازه د ترمینل څخه لیري ده.

هیلې وویل: زما د پلار دوست راغلی دی هغه به اوس راسي.

ټکسوان وویل: تر دروازي پوري همدا ټکسیاني دي د دروازي مخته به هغه درته انتظار یي راځه زه به دي تر دروازې ورسوم.

هیلې ور سره ومنل او بیا په ټکسي کي کښېنستل او روان سول په لاره کي ټکسوان وویل: خوري اول وار دي دی چي کندهار ته راغلې یي؟

هیلې وویل: هو.

تر څه تګ وروسته ټکسوان موټر د یو دوکان مخته ودرویٔ بیا کښته سو او دوکان ته ننوتیٔ هیله حیرانه سول چي دا څه کوي خو تر څو شیبو وروسته ټکسوان راووتیٔ پلاس کي یي د اوبو بوتل او یو کیک ور سره وو هیلې ته یي د ټکسي د کلکین څخه ونیول ورته وېویل: خور دا وخوره ته به وږې سوې یي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې اوبه او کیک څنې واخیستل او ترځنګ یې کښېښول فکر یې کوئ چې داسې نه د نشې دوا یې پکښې اچولې یې نو ځکه یې ونه خوړل.

ټکسوان چې کله ټکسي کې کښېنستی بیا یې وویل: وبخښه خور همدا مې په وس کې وه د څو ورځو راهیسې همدلته بیکاره ولاړ یو کله چې نظام واوښتئ نو په اونیو اونیو پرواز او مسافر نه یې پیسې مې نه دي پیدا کړې که نه ډیر څه مې درته را اخیستل.

هیله د ټکسوان پر مهربانۍ حیرانه سول بیا یې وویل: نه وروره هیڅ خبره نه ده همدا کفایت کوي مننه.

تر څو شیبو وروسته دروازه راورسیدل ټکسوان وویل: خور دروازه راورسیدل تاسو درځئ زه به بستې پسې دروړم.

ټکسوان بستې راکښته کړې او تر دروازې پورې یې د هیلې سره ویوړې، کله چې روانیدئ نو هیلې ورته وویل: څومره پیسې درکړم.

ټکسوان موسکی سو بیا یې وویل: تاسو کندهار ته اول وار راغلې یاست او موږ د میلمنو څخه پیسې نغواړو.

هیله حیرانه سول بیا یې وویل: نه نه تاسو ووایست څومره درکړم.

ټکسوان وویل: یا خور ما وویل چې موږ د میلمنو څخه پیسې نغواړو.

هیلې ورته وویل: تاسو جالب خلک یاست د څو ورځو راهیسې دلته ولاړ هم یاست او څه ګټه وټه مو هم نده کړې او د میلمنو څخه پیسې هم نغواړئ نو ستاسو کورنۍ به څه خوري که تاسو زما څخه پیسې وانخلئ نو زه به سخته خوابدې سم.

ټکسوان موسکی سو بیا یې وویل: یا یا خور خدای دي نکوي چې تاسو به زما څخه خوابدې کیږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلۍ د بټوې څخه سل ډالر راوکښلي او ټکسوان ته یې ورکړي ورته ویویل: ها واخله بس دي همدومره که نوري درکړم؟

ټکسوان وویل: یا خور دا خو ډیري زیاتي دي زما ډیري لږ پیسې کیږي دا واخله او لږ راکړه.

هیلۍ ورته وویل: ټولي واخله د خور لخوا یې تحفه وګڼه که دې بیرته راواپس کړې نو زه به سخته خفه سم.

ټکسوان وویل: مننه خوري الله دي خوشحاله لره.

هیله د موټره روانه سوه او د دروازې پر طرف رهي سول کله چي دروازې ته ورسیدل نو د پلار ملګری یې اجمل ورته راغلی ویویل: که تیروتلی نه یم تاسو به هیله یاست؟

هیلۍ وویل: هو کاکا زه یم.

اجمل تر روغبړ وروسته وویل: زما سره راځی!

هیله په اجمل پسي روانه سول او تر څه تګ وروسته اجمل د موټر دروازه خلاصه کړل هیلۍ ته یی وویل: دا بسته ماته راکه شاته به یي کښیږدم ته موټر ته پورته سه.

هیلۍ بسته ورکړل او بیا تر څو شیبو وروسته د ښار پر طرف روان سول.

په لاره کي اجمل وویل: ښنګه سو سفر دي پخیر سو کوم مشکل خو به نه وو؟

هیلۍ وویل: یا کاکا ښه وو هیڅ مشکل نه وو.

بیا هیلۍ وویل: موږ اوس چیري ځو کاکا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وویل: اوس یو وار زموږ کور ته څو چې یو ورځ و دوې دي استراحت وکړ بیا به دي د شمشیر غار د لیدو لپاره پنجوایې ولسوالۍ ته زما د مشر وروړ کورته بوځم د هغه کور هلته دی.

هیلې وویل: ښه ښه ستاسو کور هلته نه دی؟

اجمل وویل: یا زما کاروبار ښار کي دی نو ځکه هره ورځ بیا هلته نسوای تللای زما کور په عینو مېنه کي دی دا د هوایي میدان سړک چي خلاص سي بیا د کابل او بولدک ولسوالۍ دوه لارې (دوراهي) مختـه راځي د کابل پر سړک باندي عینو مېنه ده چي په کوچنۍ امریکا هم مشهوره ده.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: کوچنۍ امریکا څنګه؟

اجمل وویل: عینو مېنه داسي یو ساحه ده چي کورونه یي ټول پر خاریجي نقشه جوړ دي نو ځکه ورته کوچنۍ امریکا وایي.

تر ځو شیبو وروسته عینو مېنه راورسیدل، اجمل موټر کورته ننایستئ، تر کښته کیدو وروسته د اجمل کورنۍ د هیلې تود هرکلی ووایه بیا یي کور ته دننه دعوت کړل، تر معرفت وروسته د اجمل میرمني وویل: هیلې ته به ستړې سوې یي هغه مخامخ ستا اطاق دی هلته ولاړه سه حمام هر څه سهولت په کښني سته که بیا هم څه ته اړتیا سوه مازي ږغ راکوه.

هیلې وویل: مننه خاله جاني ژوندۍ اوسې.

بیا هیله اطاق ته ولاړل تر حمام وروسته خدمتګاره راغله ویویل: اغلې تاسو ته ډوډی همدلته برابره کړم که یي دباندي د ټولو سره خورې؟

هیلې وویل: زه درځم د ټولو سره به یي وخورم.

خدمتګارې وویل: سمده اغلې ډوډی نوره تیاریږي بیا راسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: سمده تاسو درځئ زه درځم.

تر ځان تیارولو وروسته هیله د ډوډۍ خوړلو لپاره دباندي ور ووتل او پر سترخوان ورسره کښېنستل، پر سترخوان ټولو د هیلۍ مخته خوراکي شـــیان ور اړول یوې بـه ویل هیلۍ دا وخوره بلي به ویل هیلۍ دا وخوره، هیله به موسکۍ سوه ویل به یي چي بس ده نور مي زړه نـه ورته کیږي خو هغو به نور ور اړول، هیله تر زیاتي ډوډۍ خوړلو وروسته ولاړل بیده سول، د همدې ورځې تر تیریدو وروسته هیلۍ اجمل ته وویل: کاکا نور به زه خپل منوګراف شروع کړم هیله کوم ما مي تر هدفه ورسوئ.

اجمل وویل: یو څه وخت اســـتراحت وکه بیابه دي ولســـوالۍ ته ورسوم.

هیلۍ وویل: استراحت مي وکړ نور ضرورت نسته ورته بیابه هلته هم استراحت وکړم.

اجمل وویل: سـمده چي څنګه سـتاسـو خوښـه یي هلته زما د مشـر ورور کور دی ته به د هغه سره اوسیږې.

هیلۍ وویل: سمده کاکا.

اجمل وویل: ته ورسه ځان تیار که زه به موټر تیار کم.

هیلۍ وویل: صحي دی.

هیلۍ ځان تیار کړ بیا د تګ لپاره دباندي ووتل موټر تیار وو هیلۍ د ټولو څخه خدای په امانی واخیســـتۍ او بیا د پنجوایي ولســـوالۍ پر طرف روان سول، تر یو ساعت مزل وروسته د پنجوایې ولسوالۍ بازار ته ورسـیدل او بیا د شـمشـیر غار د کلي پر طرف وګرځیدل چي تر څو شـــبېو وروســـته کلی راورســـیدی اجمل وویل: دا زموږ پلرنۍ کلی دی زه هم دلې پیدا سوی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: ماشاءالله ډیر ښایسته کلی دی.

وروســـته یو لوی د کلا پڅیر کور راورســـیدی اجمل موټر په هغه کور دننه کړ د موټر په لیدو ټولو کوچنیانو نارې کړې: هلی هغه ده هیله او کاکا راغله هغه دی هیله او کاکا راغله.

په دې سره څو ښځې او نارینه چي یو په تنه لوی پوخ عمره سړی هم ور ســره وو په موســکا دباندي راووتل هیلۍ په موســکا وویل: کاکا د دوی زما نوم څه زده دی؟

اجمل هم موسکی سو بیا یي وویل: کله چي ستا پلار ماته وویل چي تاسو شمشیر غار ته راځی نو ما دوی هم خبر کړل نن سهار مي بیا زنـګ ور تـه راووهلی چي موږ در روانیږو نو ځکه ټول درتـه پـه تمه وه.

کله چي اجمل او هیله د موټره کښته سول ټولي ښځې د هیلۍ سره په روغبړ اخته سوې اجمل هم خپل مشر ورور ته ورغلی لاس یي ور ښګُل کړ کله چي هیله د ښځو د روغبړه فارغه سول اجمل ورته وویل: هیلۍ دا زما مشـر ورور قلندر خان دی موږ ورته مشـر لالا وایو.

هیلۍ د قلندر خان سره روغبړ وکړ او د هغه د عزت لپاره یي لاس ورته ښـــګُل کړ قلندر خان هغه پر تندې ښـــګُل کړل بیا یي وویل: ژوندۍ اوسې لوري زموږ دا کوچنۍ جونګړې ته ښه راغلاست.

هیلۍ وویل: یا کاکا ستاسو کور ماشـاءالله ډیر ښـایسـته دی په ټول کلي کي معلوم دی موږ چي کله کلي ته را داخل سوو او دا کور مو ولیدی نو پوه سوم چي دا به د اجمل کاکا دوی کور وي.

قلندر خان په خندا سو بیا یي وویل: افرین لورې ډیره چالاکه یي.

هیلۍ په موسکا وویل: مننه کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل خپل ورور ته وویل: مشر لالا زه ځم چي کار لرم که د هیلۍ کوم څه ته اړتیا کیدل نو بیا یو زنګ راوهئ زه به یي ورته را رسوم.

قلندر خان وویل: هیله یوازي ستا نه بلکي زموږ هم میلمه ده او ته خو پوهیږې چي موږ د نیکه ګانو څخه دا رواج لرو چي خپله که وږي هم بیدیږو خو میلمه ته په ماړه نس ډوډۍ ورکوو ددې چي هره اړتیا وه زه یي ورپوره کوم ته ځني خلاص یي.

اجمل وویل: مننه مشر لالا.

قلندر خان وویل: چیري ځې خو دلته یو څو ورځې راسره پاته سه.

اجمل وویل: یا مشر لالا هلته مي ښار کي کارونه ډیر پاته دي هغه سرته رسوم چي زه نه یم ټول نیمګړې پاته وي.

قلندر خان وویل: اځه نو ورسه د هیلۍ د خدمت لخوا بیغمه اوسه.

بیا اجمل هیلۍ ته وویل: هیلۍ زه ځم په اونۍ کي یو وار د جمعې په ورځ راځم احوال دي اخلم همدلته در سره پاته کیدم خو باور وکړه چي سخت مصروفیات دي.

هیلۍ وویل: یا کاکا کومه خبره نه ده تاسو ورسئ خپل کارونه مو وکړئ مشر لالا سته هغه ته بیا که کوم څه ته اړتیا وه وایم.

وروسته اجمل د ټولو څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړئ

قلندر خان خپلي میرمني ته وویل: هیله لور بوځه خپل اطاق ور وښیه هر اطاق چي ددې خوښ وو ور خالي یي کړه.

میرمني یي وویل: صحي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني هیله دننه د کور صــالون ته بوتله بیا یې وویل: دا لاندې اطـاقونه دې خوښ دي که لوړ چې ســــتا هر یو خوښ یې هغه به زه زما مړندو ته ووایم چې در خالي یې کړې.

هیلې وویل: هغه لوړ اطاقونه خالي دي؟

د قلندر خان میرمني وویل: هو هغه خالي دي هغه زما هم ستا لپاره خوښ دي ځکـه هغـه لوړ دي د کور دبـانـدې بـاغونـه او بغلتـه یې غرونه هم معلومیږي.

هیلې وویل: صحي دی خاله هغه اطاق مي خوښ دی.

د قلندر خان میرمني خپل مړور ته وویل: هغه لوړ اطاق دي صـــفا کړیدی لورې؟

مړور یي وویل: هو مور جاني صفا مي کړ.

د قلندر خان میرمني هیلې ته وویل: راځه هغه اطاق وګوره.

کله چې هیله او د قلندر خان میرمن لوړ پورته سول نو د هیلې اطاق تـه ننوتـل هیلې چې اطـاق او د اطـاق پـه کلکین کي دبـانـدې منظره ولیدل نو ډیره خوشحاله سول بیا یي وویل: واو څومره ښکلې منظره ډیر ښایسته اطاق دی ډیر مي خوښ سو همدا صحی دی خاله جانـي.

د قلندر خان میرمني وویل: بیا هم لوري که دي نسو خوښ راته وایه داسي یي وګڼه لکه خپل کور چي دي وي.

هیلې وویل: ډیره مننه خاله جاني ســمه ده که مي نســو خوښ بیا به درته ووایم.

وروســـته د قلندر خان میرمن ولاړه هیلې خپل ســـامان د بســتې راویســتئ او په اطاق کي یي ځای پر ځای کړ بیا د څو شـېبو لپاره پر کټ پریوتل د استراحت لپاره کله چي د هیلې سترګي پټې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو خوب کې يې ولیدل چې دوه لوی سپیان پسې ځغلي دا چغې وهي چې ومې ژغورئ ومې ژغورئ، بیا یې پلار ور پسې ناره کړه چې نه مې درته وویل چې مه ځه خو تا نه منل بیا چې کله خوب کې سپیان ور ورسیدل او پر دې یې حمله وکړه نو په دې وخت کې یې لویه چغه وکړه او د خوبه راکښېنستل شاوخوا یې وکتل پر مخ یې خولې رایله وې بیا یې د ځان سره وخندل تر څو شېبو وروسته یې د اطاق دروازه خلاصه سول خدمتګارې وویل: ډوډۍ تیاره ده.

هیلې وویل: سمده درځم.

تر څو شېبو وروسته چې کله هیله د ډوډۍ لپاره لاندې کښته سول نو وېلیدل چې په صالون کې سترخوان اوار دی ټول ورته ناست دي او دې ته انتظار دي، کله چې دا سترخوان ته ورسیدل نو قلندر خان وویل: هیلې لورې تاسو زموږ سره دلته یو ځای ډوډۍ خوری او که جلا سترخوان درته اوار کړې زموږ کندهاریانو همدا رواج دی چې ټول یو ځای او پر سترخوان ډوډۍ خورو که ستا دا زموږ رواج نه یې خوښ میز او چوکۍ هم سته تاته به پر میز ډوډۍ در تیاره کړې.

هیلې وویل: یا کاکا ماته ستاسو رواج ډیر ښه خوند راکوي زه هم افغانۍ یم خو دا چې بله ټولنه کې اوسیږم او هلته زیږیدلې یم نو ځکه څه ناڅه خپل رواجونه راڅخه پاته سوېدي.

بیا هیله د قلندر خان د یوې مږور تر څنګ کښېنستل او په ډوډۍ خوړولو یې شروع وکړه تر څو شېبو وروسته د قلندر خان زوی سدیس خپل د میرمني عایشې مخته غوښې ور واړولې هغي په کرار اواز ورته وویل: واخله ویخوره مه یې را اړوه ماته.

سدیس وویل: یا یا واخله ته یې وخوره ما ډیري وخوړلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشـــې وویل: همداســـي وایي زما در پکښـــي فکر وو نه دي دي خوړلي ماته دي را ساتلي وې.

سدیس وویل: واخله نو کنه بیا خفه کیږم.

هیلې د دوی خبرې اوریدلي بیا عایشې هغه غوښي واخیستي او خپل مخته یي کښیښولي بیا یي هیله په ځنګل کرار ووهل ورته ویویل: دا وخوره.

هیلې وویل: یا مننه دا دی دلته زما غاب کي هم سته.

هیلې تر څو شېبو وروسته عایشې ته وویل: څومره وخت مو د واده کیږي؟

عایشه حیرانه سول بیا یي وویل: څه؟

هیله موسـکۍ سـوه بیا یي وویل: سـتا او د خاوند دي څومره وخت د واده کیږي؟

عایشې وویل: تقریباً لس کاله کیږي.

هیله حیرانه سـول بیا یي وویل: ماشـاءالله څومره ښـه تر اوسـه مو مینه دا دی هم هغسي د پخوا پڅیر ده داسي نه معلومیږي لکه ستاسو د واده چي لس کاله تیر سوي وي.

عایشـــه وشـــرمیدل بیا یي مخ د هیلې څخه واړوئ تر ډوډۍ خوړلو وروسـته چي کله سـترخوان ټول سـو نو قلندر خان ووتی او تر یو درختي لاندي کښـــینســـتی هیله چي خپل اطاق ته ولاړه نو د کلکین څخه دباندي یي قلندر خان ولیدئ بیا یي قلم او کتابچه واخیستل او د قلندر خان خواته ورغله تر سـلام وروسـته یي تر څنګ کښـینسـتل ویویل: کاکا زه به په خپل کار شـروع وکړم غواړم معلومات ولیکم نو تاسـو د شـمشـیر غار په اړه معلومات راکړی او د هغه تر څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایست چي کله ځو چي شمشیر غار د دننه ووینو هلته ننداره وکړم او بیا معلومات ولیکم.

قلندر خان وویل: هیلۍ لوري ته زموږ میلمنه یي الله دي تل راوله همدا ستا خپل کور دی چي هر څومره وخت تیروې موږ خوشحاله کیږو خو لورې ستا په خاطر وایم چي ددې خطرناکي موضوع تیره سه ولي ناحقه خپل ژوند بربادوې زموږ د کور څخه دریم کور دی د هغه کور یو ځوان هلته مابنامي مهال تللی وو خاشاک یي ټولول هلته بیریدلی وو اوس یي عصاب د لاسه ورکړیدي لیونی دی په ځنځیرانو یي تړلی دی.

بیا قلندر خان وویل: داسي ۱۲ کاله مخکي د کلي څو ځوانانو غوبستل دننه غار ته ننوځي او هلته چي ویل کیږي سره زره او خزاني دي هغه راوباسي خو کله چي دننه ورغله هلته ورک سوه څو کلونه ورک وه چي بیا یي کورنیو یو بزرګ او د خدای ولي پیر صاحب ته ډیري زاری او ننواتي کړې وې چي راسره ولاړ سه دننه غار ته او ددي ځوانانو معلومات وکړه راسره بیا هغه ور سره تللی وو چي تر څه تګ وروسته یي د هغو ځوانانو هډوکي پیدا کړل دې غار ته تر اوسه څوک تر ډیره ندي ورغلي.

هیلۍ وویل: تاسو څه فکر کوئ چي هلته به څوک وي کاکا؟

قلندر خان وویل: د اولیاؤ کرامو له قوله دا د پیریانو او جنیاتو یو لوی ښار دی ځکه د غار په شروع کي هم معلومیږي چي لوی لوی حوضونه او برجونه دي او د یو ښار په شکل معلومیږي د کندهار مشهوره پیر بابا صاحب رحمة الله علیه چي په ارغنداب ولسوالۍ کي یي مقبره ده هغه او یو مُرید ملګری یي دې غار ته څو کلونه وړاندې دننه ورغلي وه کله چي دننه ورتله نو بابا صاحب خپل ملګري ته وویل چي ګوره تر شا راپسي سه مګر چي پام دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي هيڅ شـــي ته هم لاس ور نه وړې خو کله چي مخته تللي وه نو هلته د ســـرو زرو خښـــتې پرتې وې د بابا صـــاحب ملګري د بابا صاحب په پټه يوه خښته را اخيستي وه تر څه مزل وروسته چي بابا صاحب خپل ملګري ته وکتل نو هغه روان وو خو سر يي نه وو بيا يي د الله جل جلاله په مرسته او خپل په کرامت د خپل ملګري سر بيرته د هغه پر تن ور کښيښوئ او سخت يي تحقير کړ.

هيلې د قلندر خان خبرې واوريدي بيا تر څه نورو خبرو وروســـته خپل اطاق ته ولاړه هلته يي د ځان سره وويل: دا څومره ناپوه خلک دي چي پر داسي خبرو باور کوي نه پوهيږم چي اوس څه وليکم که دا خبرې وليکم نو هلته به په پوهنتون کي د ټولو د پســـخند ســـم او ټوکې به راباندي شروع کړې دا کندهاريان خو هم څه وايم ټول يي پير پرست او زيارت پرست دي خير يو څه به وليکم خو دا اضـافه خبرې بـه ځني ليري کړم کـه نـه دوی خو د خندا دي تر څنګ به ما هم د خندا کړې.

هيلې په ليکلو شروع وکړه تر څو شپږو وروسته د قلندر خان ميرمن اطـاق تـه ورغلـه هيلې تـه يي وويـل: ها لورې دا انار واخله ويخوره کندهاري انار دي.

هيلې وويل: تاسو تر ما مشراني ياست دومره تکليف مکوئ؟

د قلنـدر خـان ميرمنـي وويـل: موږ د ميلمـه خدمت کول د ځـان ويـاړ ګڼو او په دې سره خوشحاليږو.

هيلې وويل: خاله د انار ولي داســي کلک دي او اوس خو يي موســم هم ندی نو دا بيا څنګه پاخه سول؟

د قلنـدر خـان ميرمنـي وويل: کله چي د انارو د ختميدو وخت ســي نو بيـا زموږ نـارينـه يو څو درختې د کور لپـاره پريږدي د ژمي لپـاره موږ خو يخچالونه نلرو د ميوو لپاره بيا يي ځني خلک د خاشـو منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي ایږدي او تر خاورو لاندي یي ښـــخوي ځني یي بیا په اطاقونو کي راځړوي تر ژمي پوري بیـا یي ژمي کي خوري موږ اطـاقونو کي راځړولي دي نو ځکه داسـي کلک دي هغه چي په خاشـو کي په مځکه کي ښخیږي هغه بیا داسي وي لکه تازه چي شکیدلي وي.

هیله حیرانه سول بیا یي وویل: دا خو ډیر جالبه تخنیک دی.

تر څه باندار وروسته د قلندر خان میرمن ولاړل هیلۍ انار په خوند سره وخوړل تر څو شپبو وروسته یي بیا په لیکنه پیل وکړ کله چي ماپښـین سـو نو یو کوچنی اطاق ته ورغلی ویویل: هیلۍ خور نیکه جان وایي راځه ځو شمشیر غار ته.

هیلۍ وویل: سمده ته درځه زه پسي در روانه یم.

تر څو شـپبو وروسـته چي کله هیله لاندي ور کښـته سـول نو قلندر خـان ورتـه وویـل: راځـه لورې بیـا مـازدیګر کیږي اوس بـه وختي ورسو د نږدي به یي و وینې.

هیلۍ وویل: سمده کاکا.

قلندر خان خپلي میرمني ته وویل: راځه ته هم راســره ولاړه ســه مږندو ته دي هم ووایه هغو به هم دیغت کړی وي.

د قلندر خان میرمني خپل مږندو ته اشاره وکړه چي راځی هغوی را رواني ســـوې بیا قلندر خـان هیلۍ تـه وویل: راځه لورې دوی لار لیدلې ده ما و تا به روان سو دوی به راپسي راسي.

هیلـه او قلنـدر خـان روان ســـول پر لارې قلنـدر خـان هیلۍ تـه خپل جایدادونه او مځکي ور ښولي معلومات یي ورکول چي تر څو شپبو وروسـته غر راورسیدی چي په بغل کي یي کوچنی لار ورختلې وه د ختلو مخکي قلندر خان یو نفر ته ور ناره کړه ویویل: عبدالله؟

عبدالله وویل: ها ملک صاحب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان وویل: زه او دا میلمنه او کورنۍ مو دا غره ته خیږو شمشیر غار ته ستاسو کور تر غره لاندي دی بنځینوو ته دي وو ایه چي د یو څه وخت لپاره اطاقونو ته ننوځي.

عبدالله وویل: سمده ملک صاحب زه به ورته ووایم او دا میلمنه خور داسي معلومیږي لکه چي د خاریج څخه راغلې ده.

قلندر خان وویل: هو د اجمل د ملګرې لور ده د شمشیر غار لیدو ته راغلې ده.

عبدالله وویل: بیا خو نو باید زموږ میلمنه هم سي یو بنه کورنۍ چرګ لرم که زموږ سره میلمنه کیږي خو زه به یي کور کي ورته حلال کړم که نه نو بیابه یي ستاسو کورته در ولیږم.

قلندر خان وویل: یا ژوندی اوسې هر څه سته کور کي.

عبدالله وویل: یا داسي نسي کیدای تاسو غره ته وخیږئ چي راکښته کیږئ ان شاءالله چرګ به حلال او د بنځو پاک سوی وي.

قلندر خان وویل: سمده موږ به ورسو بیا ناوخته کیږي.

عبدالله وویل: پر الله مو سپارم.

قلندر خان څو شیبې انتظار وو بیا یي هیلې ته وویل: راځه لورې.

بیا ټول غره ته وختل تر څو شیبو وروسته یو دره راورسیدل په دې دره کي چي څه مخته ولاړل نو شمشیر غار راورسیدئ کله چي دننه ورغله نو د دوی په ورتګ سره ډیر شوپرکان راووتل د غاره، هیلې خپل موبایل راویستئ عکسونه یي اخیستل چي په تګ تګ کي دننه غار ته ولاړه بیا قلندر خان وویل: هیلې لورې راووځه بیرته دننه مه ځه.

هیلې وویل: سمده کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غار کي دننه تياره وه هيڅ نه معلوميدل خو په سر کي داسي څه معلوميدل چي فکر کيدی د يو ودانۍ ميلان ولاړ دي او فکر نکيږي چي دا ځای طبعي هم داسي جوړ دی، تر څو شيبو وروسته مازديگر سو قلندر خان پر خپلي کورنۍ ږغ وکړ چي نور درځئ، هغوی ټولي ولاړې سوې او د کور پر طرف روان سول کله چي تر غره کښته سول نو عبدالله ورته ولاړ وو د هيلې سره تر روغبړ وروسته يي قلندر خان ته حلال سوی چرگ ورکړ ورته وي ويل: خان صاحب دا چرگ دا زموږ ميلمني خور ته ور پوخ کړه.

هيلې وويل: ولي مو ورور جانه تکليف کوئ؟

عبدالله وويل: يا خور هيڅ تکليف نه دی ميلمه د خدای رحمت دی موږ يي کورو ته راتگ يو خوشبختي گڼو.

کله چي ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو او څه مجلس وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه د قلندر خان يو مړور هم د هغي اطاقه ته ورغله تر څو شيبو پوري يي د هيلې سره باندار وکړ بيا يي ورته وويل: سمده هيلې خور زه ځم خاوند به مي راته انتظار يي ته به هم نوره بيديږې.

هيلې وويل: هو يو څه ليکنه کوم بيا بيديږم تاسو ته ښه شپه غواړم.

بيا د قلندر خان مړور ولاړه هيله په خپل اطاق کي يوازي پاته سوه، هيله په ليکنه بوخته وه چي ددې د اطاق د کلکين پر مخامخ په درخته کي د يوې چوغکې ږغ سو د هيلې ورته فکر نه وو خو د هغي چوغکې زياتو ږغو د هيلې پام ور واړوئ کله چي هيلې هغه چوغکې ته وکتل نو هغه چوغکه هم هيلې ته گوري او نارې وهي هيله حيرانه سول چي دا مهال کله چوغکې وي چي دا چوغکه دلته نارې وهي خو وروسته يي فکر بيرته خپل ليکني ته سو خو تر څو شيبو وروسته نورې چوغکې هم هغې درختي ته راغلې او ږغونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي سول هيلۍ يو وار بيا درختي ته وکتل هلته يي وليدل چي پر هغه اولي چوغکۍ نوري چوغکۍ چاپيره دي د هيلۍ د اطاق طرف ته ګوري او ناري وهي بيا ټولي والوتلي او ولاړې هيلۍ هم تر څو شيبو وروسته خپل کتابچه بنده کړه او کټ ته ولاړه چي بيده سي کله چي يي سترګي پټې سوې نو هغه چوغکه بيا يوازې راغله او په درخته کي يي نارې کړې خو چي وېليدل هيله کلکين ته نږدي نسته نو کلکين ته نږدي کښېنستل او نارې يي کړې خو هيله بيده وه بيا تر څو شيبو هلته ارامه ولاړه وه بيا والوتل کله چي سهار سو هيله د اذان پر ږغ د خوبه راکښېنستل چي غوږ يي ونيوئ نو دباندي د يو څه ږغ وو کله چي يي کلکين کي وکتل نو قلندر خان د څاه څخه اوبه راکښلي ميرمني يي د اوبو لوښې ورته نيولي وه ډکول يي هيلۍ هغو ته وکتل وروسته خپل کټ ته راغله او پريوتل تر څو شيبو همداسي پرته وه چي بيا رڼا سوه او دباندي ووتل، کله چي د څاه خواته ورغله د قلندر خان ميرمني د اوبو لوښی ورته ونيوئ ويويل: واخله لورې په دې اوبو اودس وکړه.

هيلۍ لوښی واخيستی او د تشناب په طرف ولاړه تر اودس او لمانځه وروسته چي کله دباندي ووتل نو وېليدل چي ټول د سهار چايو ته ناست وه چای يې خوړلې هيله يي هم تر څنګ کښېنستل قلندر خان وويل: څنګه سو هيلۍ لورې شپه دي پخير سوه؟

هيلۍ وويل: هو کاکا پخير سوه پر تاسو هم پخير سوه؟

قلندر خان وويل: هو الحمدالله پخير سوه.

هيلۍ تر چايو خوړلو وروسته خپل کتابچه واخيستل او ليکنه يي شروع کړه بيا د کور څخه دباندي د قلندر خان د يو زوی سره ولاړل او د کليوالو سره يي خبرې اترې وکړې د هغو څخه به يي د شمشير غار په اړه معلومات پوښتل کليوالو به معلومات ورکول او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا به هيلې ليکل کله چي ماښام سو هيلې خپل ليکنې اصلاح کولې چي يو وار بيا د تيري ورځې د چوغکې ږغ سو خو د هيلې ورته فکر نسو بيا تر څو شپېبو وروسته هغه چوغکه د هيلې د اطاق کلکين ته راغله او نارې يې کړې د هغه د ږغ په اوريدو هيله حيرانه سول بيا يي په حيرانتيا د هغه چوغکې خواته وکتل هغه چوغکه هيلې ته ګورې او نارې وهي خو کله چي يې سترګي د هيلې د سترګو سره برابرې سولي نو نارې وهل يې پرېښول او بيا تر څو شپېبو وروسته والوتل هيله ولاړه سوه او پسي وېکتل چي هغه چيري ولاړه کله چي يې هغه وليدل نو هغه د شمشير غار خواته روانه وه هيلې هغي چوغکې ته کتل چي يو دم يې د اطاق دروازه خلاصه سول هيله په دې سره سخته وبيريدل خو چي شا ته يې وکتل عايشه وه عايشه هم حيرانه سول چي هيله ولي وبيريدل بيا يې ورته وويل: څه خبره ده هيلې خور؟

هيلې وويل: هيڅ نه.

عايشې وويل: نو بيا ولي وبيريدې؟

هيلې وويل: هغه عايشې! د تيري ورځې راهيسي دلته يو چوغکه راسي ماته ګوري او ناري وهي مخکي هلته په درخته کي کښينستل خو نن دلته کلکين ته راغله ماته يې کتل او نارې يې وهلي.

عايشې وويل: دلته باغونه او مځکي دي شايد د هغو څخه را الوتي وي دا خو ښار نه دی صحرا ده مرغان او الوتونکي ډير لري خو بيا هم که هر وخت بيريدې ماته وايه زه درته راځم که ستا خوښه وي زه به همدلته در سره بيديږم.

هيلې وويل: ښه خبره ده همدلته بيديږه خو زه د شپې تر ناوخته ناسته يم ته به راسره بدخابه سې او ستا خاوند به اجازه هم نه درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: یا خور کومه خبره نه ده زه در سره بیدیږم خاوند مي هیڅ نه وایي.

هیلې وویل: سمده.

بیا عایشـــې خپل بیســـتره راوړه او لاندي یي هواره کړه هیلې ورته وویل: پر کټ پریوزه زه به لاندي بیده سم.

عـایشـــې وویـل: یـا مـاتـه پر کټ خوب نـه راځي زه همـدلتـه لانـدي بیدیږم.

بیا تر څه باندار وروســته هیله او عایشــه بیدې ســوې تر څو شــېبو وروسته بیا هغه چوغکه راغله خو چي وېلیدل هیله بیده ده نو نارې یي ونه وهلې تر څو شــېبو یي هیلې ته کتل بیا یي د عایشــې خواته وکتل او د ځان سره یي کرار ناره وکړه بیا والوتل.

سـهار تر ناشتې خوړلو وروسته د کور په غولې کي قلندر خان خپل یو زوی تـه چي مختـه یي ناســـت وو نصـــیحت کاوه ورتـه ویویل: داغسي لټ عادت سوې کار نکوې ټوله ورځ ته یي همدا فیسبوک او ګیمونه دي چي ګورې یي.

تر څه نور نصــیحت وروســـته قلندر خان څادر پر اوږه واچوئ او دبـانـدي ووتـئ هیلـه د قلنـدر خـان د زوی محمود خواتـه ورغلـه ورتـه ویویل: کاکا ولي داسي دردیدلی وو درته؟

محمود وویـل: هر کلـه چي مي ووینـي همـدا خبرې راتـه کوي اوس یي ددي کوره زړه رامـات کړیـدی چي نور ددي کوره لیري ولاړ سم.

هیلې وویـل: لیونیـه د هیڅ یو پلار پر زوی بـد الفـاظ نـه دي فیرزو هغه خو ســتا لپاره وایي نیټ کتل او ګیم کول یو داســي مصــروفیت دی چي کلـه څوک پـه معتـاد ســـي نو هر څـه ورڅخـه واخلي یعني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروبار یي ځني پاته یي د کورنۍ سـره ناسـته ولاړه ځني پاته یي رواني حالت ته څوک بیایي په ژور خپګان یي اخته کوي داسـي په سل هاوه نور تاوانونه لري.

محمود وویل: هیلې خور کار په پیسـو کیږي زه چي بابا ته ووایم چي پیسـې راکړه خو دی یي نه راکوي هلته بیا راته وایي چي لټ یي کار نکوې زه کار په څه شي وکړم؟

هیلې وویل: د کار لپاره پیسـو ته نه بلکي تجربې ته اړتیا ده چي تجربه ولرې هر څوک به پیسې په زاریو درکوي کاکا جان پوهیږي چي تاسـو په کوم کار کي تجربه نلرئ نو ځکه پیسـي نه درکوي ته په یو کار کي تجربه تر لاسه کړه که کاکا جان پیسي نه در کړې زه یي درکوم سـتا په ملګرو کي به داسـي څوک وي چي کاروبار کوي د هغو سره په کاروبارې ځای کي ناسته ولاړه کوه یا ور سره منشي سه چي هر کله دي کار ور څخه زده کړ بیا خپل کار جوړ کړه.

محمود وویل: سمده هیلې خور همداسي به وکړم.

هیلې محمود ته تر خبرو وروسـته یو وار بیا خپل کتابچه خلاصـه کړل په لیکنې یي شـروع وکړه تر غرمې پورې یي لیکنه کول چي بیا وروسـته د ډوډۍ وخت سـو تر ډوډۍ خوړلو وروسـته چي کله خپل اطاق ته ولاړه نو پر کټ داسي پریوتل چي مخ یي د کټ خواته وو او شـا یي د اطاق د چت خواته وه تر څو شـېبو پورې همداسـې پرته وه چي بیا یي ناڅاپه پر شا باندي څادر واچول سو، په دې سره هیله سـخته وبیریدل او ولاړه سـوه شـاوخوا یي وکتل خو اطاق کي څوک نـه وه دروازه هم تړلې وه.... بیـا هیلې پـه تـالار کي ګډونوالو ته وویل: ما فکر کوئ چي خوب مي لیدئ او شـاید د بیدیدو مخکي مـا خپله دا څادر پر ځان اچولئ وي خو زما فکر غلط وو هغه په دا ورځ زما اطاق ته راغلی وو د حیاء په سبب یي پر ما څادر واچوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ځو ما په بد حالت کې ونه ویني...، هیله بیا تر مازدیګره په لیکنه مصروفه سوه کله چې د مازدیګر لمونځ وسو قلندر خان د جماعته څخه راغلی نو هیله یې څنګته ورغله او په بانډار یې شروع وکړه قلندر خان وویل: لورې زموږ په میلمستیا کې خو به څه کمی نه وي؟

هیله موسکۍ سوه بیا یې وویل: یا کاکا تر کور دلته زیات خورم او ځینم هیڅ مشکل نلرم اوس خو دا فکر کوم چې هیڅ ددې ځایه ولاړه نسم.

قلندر خان وخندل بیا یې وویل: نوشجان دې سه لورې ستا خپل کور دی چې هر څه ته دې اړتیا کیږي زما میرمني یا هم مړندو ته مې وایه او که د بازار خواته دې څه ته ضرورت وي ماته وایه که دې څه ته ضرورت وو او که ماته دې ونه ویل نو په هغه ورځ به سخت درڅخه خفه سم.

هیلې وویل: یا کاکا څه ته ضرورت نلرم هر څه خو همدلته سته زما بیله ویلو تاسو خاله جاني او عایشې خور او د کورنۍ نورو غړو راکړيدي زه به مو دا احسان هیڅکله هیر نکړم.

قلندر خان وویل: ته زموږ مینې ته احسان وایې بیا داسې خبره ونکړې موږ پر تا هیڅ احسان نه دی کړی ته لکه زموږ لور داسې یې او د لور سره مینه احسان ندی.

هیلې وویل: مننه کاکا الله دی ستاسو غم نه راکوي.

کله چې ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته هیله خپل اطاق ته ولاړه تر ځو شپېو وروسته عایشه هم اطاق ته ورغله تر څه بانډار وروسته عایشه بیده سول هیله تر ځو شپېو پورې په لیکنه مصروفه وه بیا بېده سول د سهار وخت وو اذان ته یو ساعت وخت پاته وو چې د هیلې تر غوږو د شپېلۍ ږغ سو هیله سره وښوریدل بیا یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه ډکې سترګې خلاصې کړې شاوخوا يې وکتل بيا يې سترګې پټې کړې خو د شپېلۍ ږغ يې بيا تر غوږ سو په دې سره يې سترګې خلاصې کړې حيران حيران يې وکتل بيا ولاړه سوه اول يې اطاق کي شاوخوا وکتل بيا يې د کلکين خواته وکتل ږغ د کلکين د خوا څخه راتلی نو ځکه هيله د کلکين خواته ورغله چي ووينې چي په دا سهار وختي ځوک شپېلۍ ږغوي کله چي د کلکين خواته ورغله په کلاء کي يې وکتل ځوک نه معلوميدی بيا يې د کلاء څخه دباندې وکتل هلته هم ځوک نه وو خو کله چي بيرته د کټ خواته راتله نو د شمشير غار پر غره يې يو ځوک وليدئ چي پر يو ډبره ناست دی شپېلۍ يې په لاس کي ده او ږغوي يې شاوخوا ته يې پسونه او ميږې ګرځي هيله ډيره حيرانه سوه بيا يې د ځان سره وويل: دا ليونی وګوره چي په دا سهار وختي شپېلۍ ږغوي.

وروسته هيله خپل کټ ته ولاړه او بيده سوه کله چي سهار سو او هيله د خوبه راکښېنستل نو د هغه شپېلۍ ولا د ليدو لپاره کلکين ته ولاړه خو کله چي يې د غره خواته وکتل نو هلته هيڅوک نه وه، سبا شپه پر هغه وخت بيا د شپېلۍ ږغ سو هيله بيده وه بيا يې په حيرانتيا سترګې خلاصې کړې او شپېلۍ ته يې غوږ ونيوئ بيا ولاړه سوه او د کلکين خواته ولاړه چي ګورې د تيرې شپې پر ځای بيا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي هيلې ځو شېبې د هغه شپېلۍ ته غوږ ونيوئ ډير خوند يې ترې واخيستئ او نرم نرم موسکا به يې هم کوله تر ځو شېبو وروسته قلندر خان راکښېنستئ د اودس د کولو لپاره دباندې ووتئ کله چي يې اوبه د څاه څخه راکښلي نو يو دم يې هيلې ته پام سو چي د شمشير غره خواته ګورې او موسکۍ ده. قلندر خان ډير حيران سو خو وروسته په اوبو راکښلو مصروفه سو بيا کله چي د جماعت د لمونځ څخه کور ته راغلی نو اول يې د هيلې د کلکين طرف ته وکتل خو هيله نه وه کله چي د ميرمني تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځمک کښـــېنســـتئ نو هغې ورته وويل: داســـې خفه راته معلومېږې خيريت خو به وي؟

قلندر خـان پـه حيرانتيـا او فكر كې وويل: ســـــهار چې اوداســـــه ته راكښــينســتم غوښــتل مې چې د ځاه څخه اوبه راوكاږم چې د هيلۍ لور پر اطاق مې ســــترګې ولګيدې چې د شـــمشـــير غره طرف ته ګورې خاندې نه پوهيږم چې څه پېښه وه.

ميرمنې يې وويل: شـــايد په فكر كې يې بل څه وه پر هغه يې خندل كتل يې صرف د غره خواته.

قلندر خـان وويـل: نـه پوهيږم نو پـه دومره وختې كې څوک فكرونه كوي؟

ميرمنې يې وويل: شايد د كورنۍ سره يې خبرې كړې وي دوى خو وايي چې د هيلۍ د اوســــيدو د ځاى او زموږ د وختو ډير فرق دى شايد كورنۍ يې پر همدې وخت زنګ ور ته راوهلى وي.

قلندر خان وويل: شايد.

تر ناشـتې خوړلو وروسـته هيله د كلاء څخه ووتل د شـمشـير غره طرف ته ولاړه كله چې هلته ورسـيده د غره لاندې يو ځوان شـپون ته يې تر روغبړ وروسته وويل: دا سهار وختې دا شپېلۍ ته ږغوې؟

شپون وويل: يا خور.

هيلۍ وويل: ولې پر هغه ډبره چې ناســـت يې او دا پســـونه هم درته ګرځي شاوخوا كې ته يې زه خبره يم.

شـپون چې كله د هيلۍ ور ښـول سـوي ځاى ته وكتل بيا يې وويل: ليونـى سوى خو به نه يم چې هلته د شپې راسم ته نه يې خبره چې دا غر د شپې ټول د پيريانو په كنټرول كې وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله موســـکۍ ســـوه شـــپون حیران ســـو بیا یي وویل: تاته دا ټوکي معلومیږي؟

هیلې وویل: یا ولي به ټوکي راته معلومیږي همداسي به وي.

کله چي شپه سوه او د شپېلۍ ږغیدو ته څه وخت پاته و هیلې سترګې خلاصې کړې همداسـي پرته وه چي تر څو شـېبو وروسـته د شـپېلۍ ږغ پیل ســـو کله چي هیله د کلکین خواته ورغله نو وبلیدل چي بیا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي.

هیله د اطاق څخه په پټه ووتل او هغه ځای ته د ورتلو په نیت روانه سول د کلاء دروازه یي کرار خلاصه کړل چي څوک خبر نسي بیا تر دروازه ووتل هیله کرار کرار د غره پر طرف روانه وه چي تر څو شـېبو وروسـته یي یو دم پر اوږه د یو چا لاس ونیول سو دومره ټینګ چي هیله یي د تلو څخه منعه کړل د هیلې بدن په ریږدیدو سو شاته یي نسوای کتلای خو بیا چي کله هغه لاس ولا ځانته وګرځول نو هیلې ولیدل چي قلندر خان دی.

قلندر خان په درد سره ورته وویل: چیري روانه یي؟

هیله ورڅخه وبیریدل چي راباندي غوســـه نســـي نو ځکه یي ځان داســـي کړ چي د خوبه ده بیا یي د خوب په ږغ وویل: څه دي کاکا خیر دی ولي په دا شپه ګرځې؟

قلندر خان پوه سو چي هیله د خوبه ولاړه سویده بیا یي ورته وویل: راځه لورې کورته دلته څوک د شپي دباندي نه وځي.

هیلې ژبه په غاښـو کي ونیول موسـکۍ سـوه بیا د قلندر خان سـره روانه سول قلندر خان هیله تر لاس نیولي وه خپل اطاق ته یي بوتله کله چي یي پر کټ پرې ایستل بیا ځني ووتئ کله چي سـهار سـو د کورنۍ ټول غړې ناسـت وه چي قلندر خان په غوسـه عایشـې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل: بې عقلي ته ددې ســـره د څه لپاره بیدیږې که ما نه وای راګرځولې خدای نکړه لویه پېښه به سوې وای.

هیلې وویل: ددې هیڅ غلطي نه ده کاکا زه کله کله د شـپې په خوب کي ولاړیږم همدا مریضي د ډیره وخت لرم.

قلندر خان مخ ځني واړوئ څه یې ونه ویل بیا هیلې ورته وویل: کاکا تاسو خفه سولاست؟

قلندر خان تر څو شېبو وروسته وویل: لورې ستا د ساتنې مسؤلیت پر ما د خپل لور او کورنۍ د غړو هم زیات دی خدای نکړه که په تا څه وســـي نو زموږ کندهاریانو نوم به بد ســـي چي کندهاریان د میلمنو په ساتنه کي کمزوري دي خلک به ډیر بد راباندي ووایي.

هیلې وویل: یا کاکا الله دي داسـي نکوي سـتاسـو په میلمسـتیا کي د هیڅ شي کمی نسته.

قلندر خان وروســـته تر دې د کلاء دروازه قلفول تر څو هیله بیا د خوبه ولاړه نســې تر قلف وروســته به قلندر خان هم په ژور خوب بیده کیدئ یوه ورځ هیلې عایشـې ته وویل: عایشـې زه تا د یو رازه خبروم خو قسم وکړه چي بل څوک به نه خبروې.

عایشـې ور سـره قسـم وکړ بیا هیلې وویل: دا څو ورځې کیږي چي هلته پر شـمشـیر غره یو څوک ناسـت وي او شـپېلۍ ږغوي په هغه ورځ چي زه وتلې وم زه د خوبه نه وم په هوښ کي وم ما غوښتل د هغه شپېلۍ ږغونکي شپون سره ووینم.

عایشــه حیرانه سـول بیا یي وویل: سـبحان الله ته څومره لیونۍ یي داسي خطرناک کار څوک کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې وويل: هيڅ خطرناکه نه دی ما غوښتل د هغه نفر څخه معلومات راټول کړم ځکه زه د شمشير غار د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې يم.

عايشې وويل: ټول کلی پاته سو ته په نيمه شپه د هغه نابلده او نا اشنا کس ليدو ته تلې د کليوالو ولي معلومات نه غواړې؟

هيلې وويل: هغه نفر د نورو څخه جلا دی ځکه کليوال د نورو د خولو او اوازو څخه خبر دي شايد هغه نفر ډير معلومات ولرې ځکه کليوال حقيقت ته د ورځې ګوري خو هغه نفر د شپې ورته ګوري د شپې حقيقت بايد وڅيړل سې چي ربښتيا څه دي.

عايشې وويل: نو دا هر څه ته ماته ولي وايې؟

هيلې وويل: ته خو خبره يې چي کاکا د کلاء دروازه د شپې قلفوي او زه غواړم هغه نفر ته ځان ورسوم او معلومات ځني واخلم کاکا ته که ووايم هغه به راباندي غوسه سي او اجازه به هم رانکړي زه غواړم چي ته د کاکا څخه د کلاء کيلۍ راواخلې.

عايشې وويل: ته پوهيږې چي دا ته څه وايي که راخبر سي نو بيا دي مي خدای ساتنه کوي زه هيڅکله داسي نکوم.

هيلې وويل: هيله کوم عايشې خور زما لپاره دا کار وکړه.

عايشې وويل: هيلې ستا لپاره يي کوم خو زه د خسر جانه سخته بيريږم که هغه خبر سي نو سخته به شرمينده سم.

هيلې وويل: نه خبريږي صرف نيم نيم ساعت ځم د اذان تر مخه راځم.

عايشې وويل: دومره ناوخته د کوره وتل ښه نه وي هيلې خور خدای نکړه هغه نفر خطرناک نه وي زيان به يي در رسولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: د عبدالله ورور کور ور نږدي دی که څه خطر وو هغه ته ناريږ ور وهم زه خو فکر کوم شاید د هغه دوست وي.

عایشـــې وویل: ســـمده درته را اخلم یي خو پر خپل وعده ودریږه د اذان تر مخه بیا راځه.

هیلۍ وعده ور ســره وکړه کله چي ماښــام ســو عایشــې د قلندر خان څخه کیلۍ پټې کړې او هیلۍ ته یي راوړې کله چي د شپېلۍ ږغ سو نو هیله ولاړه ســـوه تر کلکین یي دباندي وکتل ګورې هغه شـــپېلۍ ږغونکی ناست دی شپېلۍ ږغوي هیلۍ ژر ژر ځان سره تیار کړ بیا پټه د کلاء څخه ووتل او د غره پر طرف ور روانه ســـول کله چي تر څه تګ وروسته غره ته ورسیدل بیا د شمشیر غار ته نږدي پر لویه ډبره ناســـت د هغه نفر خواته ور روانه ســـول د هغه نفر په شــاوخوا کي پســونه ګرځیدل خو کله چي هیله ور ورســیدل نو ټولو پســو خوراک پریښــوئ هیلۍ ته یي کتل د هغه نفر هیلۍ ته شــا وه هیله چي کله ور ورسیدل نو هغه ته یي سلام ووایه، هغه د سلام په اوریدو شپېلۍ ږغول ودرول بیا یي د هیلۍ خواته مخ واړوئ د هغي په لیدو د ځایه ولاړ سو په موسکا یي وویل: وعلیکم السلام.

کله چي هیلۍ هغه ولیدئ حیرانه ســول ځکه هغه یو شــل کلن ځوان وو او دې فکر کړئ وو چي دا به پوخ عمره سړی وي هیلۍ وویل: د څو ورځو راهیســي ســتا دا شــپېلۍ اورم چي ږغوې یي چي رښــتیا سي دا څو ورځې کیږي چي ستا پر دې شپېلۍ د خوبه راکښینم.

هغه نفر وویل: ښه ډیر وبخښه زه نه پوهیدم چي زما شپېلۍ به تاسو ته هلته در رسیږي او تاسو به د خوبه په راکښینئ.

هیلۍ وویل: نه کومه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې وویل: زما نوم هیله ده د خاریج ښځه راغلې یم غواړم پر دې شـــمشـــیر غار معلومات ولیکم ځکه پوهنتون کي یي پایلیک پر راکړیدئ.

هغه نفر وویل: خبر یم.

هیلې وویل: څه؟

هغه نفر په وارخطایی وویل: مطلب مي د دا کلي خلکو ســـره ویل چي داسي انجلۍ راغلې ده غواړې پر دې شمشیر غار لیکنه وکړې.

هیلې وویل: هو همداسې ده او تاسو به هم په دې برخه کي کمک را سره کوئ.

هغه نفر وویل: سمده ولي نه.

هیلې په موسکا وویل: تاسو یو څه وارخطا راته معلومیږی.

هغه نفر هم موسـکی سو بیا یي وویل: وارخطاء به څنګه نسم ځکه ټول خلک د شـــپې دلته نه راځي بیریږي خو ته راغلې نو وارخطا خو باید سم چي داسي نه پیریٰ یي.

هیله موسـکۍ سـوه بیا یي وویل: هو همداسـي یي وګنه چي پیریٰ یم خو ته بیغمه اوسه په تا کار نلرم.

هغه نفر هم موسکی سو بیا یي وویل: ځه مننه چي په ما کار نلرې.

هیلې وویل: ســتا نوم څه دی او ولي دومره ناوخته د شــپې راوځئ بیریږئ نه؟

هغه نفر وویل: زما نوم عثیم دی د ورځې لمر توند ســـي د پســـونو ګرځول پکښي سخت وي نو ځکه یي د شپې په اخیره کي راباسم.

عثیم چي کله د پسـو خبره وکړه نو بیا یي خپلو پسـو ته پام سـو چي هغو هیلې تـه حیران حیران کتل خو چي کلـه عثیم هغو تـه وکتـل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی يي ورته ګونجې کړ نو ټولو بيا په خپل خوراک پيل وکړ او د هيلې څخه يي خپل نظر واړوئ، بيا هيلې وويل: ماشاءالله ښايسته نوم دی نو عثيم صـــاحبه ماته به معلومات راکړې او ته پوهيږې دا کيلې ويني دا مي را غلا کړيده او دلتـه راغلې يم اوس کـه تـه معلومات رانکړې نو دا هر څه به بې فايدې سي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: سمده زه همکارې در سره کوم.

وروسته هيلې د عثيم څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړه کلاء ته پټه ننوتل دروازه يي کلف کړل بيا يي کيلی د قلندر خان ســرته وزړولې او دا خپل اطاق ته ولاړه، کله چي اطاق ته ولاړه نو عايشه هم ويښـه سوې وه ددې په ليدو ډيره خوشحاله سول چي پر وخت راغله بيا يي ورته وويل: څنګه سو د هغه نفر سره دي وليدل؟

هيلې وويل: هو ومي ليدل او وعده يي هم وکړه چي معلومات به راکوي.

عايشې وويل: کيلی دي څه کړه؟

هيلې وويل: د کاکا سرته مي پر هغه لرګي وزړول.

عايشې وويل: ډير ښه.

بيا عايشـې وويل: د سهار وخت داخل دی ته دې لمونځ وکه بيا بيده سه بدخابه به يي.

هيلې وويل: سمده.

وروسته تر لمانځه هيله بيده سوه او تر يونيم ساعت وروسته بيرته د لمر د تيزو وړانګو په ســبب راکښـينسـتل او د اطاق څخه دباندي ووتل کله چي د اطاق څخه ووتل نو د قلندر خان زوی او ميرمني يي خبرې ســره کولې چي ميرمني يي وويل: يا يا ما به نن بيايي بازار ته که نه زه خبرې نه در سره کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند یي وویل: خو بابا مو نه پرېږدي زه څه وکم؟

میرمني یي وویل: چي هر څه وي خو ما به نن بیایي بازار ته.

خاوند یي وویل: افففف خدایه څه وکم؟

بیا یي وویل: سمده ته هم راځه زه یوازي نسم ورته ویلای ته مخ داسي ونیسه لکه مریضه چي یي زه به ورته ووایم چي ډاکټر ته یي بیایم.

میرمني یي وویل: سمده خو داسي نه ماته خندا راسي.

هیله د دوی دوو په خبرو ډېره خندیدل

خاوند یي وویل: که داسي دې وکړه هم به یي وهلی یم او هم به اجازه رانکړې.

میرمني یي وویل: سمده نه خاندم.

بیا دواړه قلندر خان ته ورغلل زوی یي وویل: بابا بلقیس دا څو ورځې کیږي سخته مریضه ده که ستا اجازه وي زه به یي ډاکټر ته بوځم.

قلندر خان بلقیس ته وکتل بیا یي زوی ته وویل: نو تا مخکي ولي نه ویل؟

زوی یي وویل: هغه بابا ما زړه نسوای کولای چي تاته ووایم.

قلندر خان هغو ته تر څو شېبو کتلو وروسته وویل: سمده ورسئ.

هغوی ډیر خوشحاله سول بیا قلندر خان ورته وویل: پیسې در سره سته که یي درکم؟

زوی یي وویل: یا راسره سته بابا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان جیب ته لاس کړ څو پیسې یې را وکښې ور یې کړې ورته ویویل: ها دا هم واخله شاید ورته ضرورت دي سي.

هغوی چي پیسې واخیستې نو د تیاري نیولو لپاره بیا ولاړل خپل اطاق ته د هغو تر تلو وروسته فوراً هیله د قلندر خان خواته ورغلل قلندر خان د زوی او مړور د تګ وروسته هغو ته په لیدو وخندل هیله هم موسکۍ سوه بیا یې وویل: کاکا جانه ولي مو وخندل؟

قلندر خان وویل: مور او پلار که هر څومره ناپوه یې خو د اولاد په هر حرکت پوهیږي ما به هم چي کله ځوان وم پلار ته بهانې کولي چي کله مي میرمن بازار ته د سودا او یا تفریح لپاره بیول نن یې دا دی زما زوی ماته کوي دی فکر کوي چي پلار مي نه پوهیږي.

هیلې تر موسکا وروسته وویل: کاکا تاسو هغوی ولي مجبوره کوئ چي درواغ درته ووایي ولي ښځو باندي دومره بندیزونه لګوئ ایا ښځه انسانه نه ده؟ که ځنګه؟ ولي هغه د نارینه پځیر په پښتنې ټولنه کي آزاده نسې ګرځیدلای؟

قلندر خان تر ساه اخیستو وروسته وویل: لورې! د لندن ملیکه څه نومیږي زما څخه یې نوم هیر دی؟

هیلې وویل: ملېکه الیزابیته نومیږي.

قلندر خان وویل: آیا هغه کله یوازي او آزاده دباندي راوتلې ده؟ یا د نورو ریس جمهورانو یا باچاهانو لونې او میرمني دباندي یوازې راوتلي دي بیله ساتونکو؟

هیلې وویل: نه کاکا.

قلندر خان وویل: ولي هغه آزادې او یوازي نه راوځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: ځکه چي هغه په ټولنه کي يو خاص شخصيتونه دي د هغو مقام تر عامو خلکو لوړ دی چي هغوی ته څوک تاوان ور ونه رسوي نو ځکه ساتونکي ور سره وي.

قلندر خان وويل: موږ هر يوه پښتانه ته لونۍ،خويندۍ، ميرمنۍ همداسي حيثيت لري لکه يو ملېکه او شهزادګۍ نو ځکه د ساتونکو پځير د هغو ساتنه کوو موږ پښتانه يو متل هم لرو چي مال تر سر قربان او سر تر ناموس موږ ته تر خپل سر هم د خپلي لور، خور او ميرمني عزت ارزښت لري دا چي خلک تبليغات راپسي کوي چي پښتانه د ښځو قدر نلري هغوی اصل کي دا غواړي چي زموږ ښځې دي هم داسي بې ارزښته سي لکه دوی چي خپلي ښځې بې ارزښته کړېدي امريکا او نورو خاريجې هيوادو کي آزادي ورکول سوېده خو ته به تر ما ښه خبره يي چي هلته هره ورځ پر څومره زياتو انجونو زور زياتۍ کيږي څومره بده رويه ور سره کيږي آيا دا د ښځو حقوق دي؟

بيا قلندر خان وويل: دوی وای مسلمانان په خاصه توګه پښتانه ښځو ته د کار کولو اجازه نه ورکوي دا د ښځو سره ظلم دی آيا دا ظلم دی چي موږ مسلمانان او پښتانه نارينه پر ځان يخ، ګرمي، غم، درد، ستونزې مشکلات تيروو کار کوو پيسي ګټو دوی ته ډوډۍ او د ژوند اسانتياوي برابروو آيا دا ظلم دی چي موږ يي پر دوی کوو؟ که يي د ځان سره يخ،لمر، غم، ستونزو او مشکلاتو او سختو کارو ته د دوی پځير د ځان سره ودروو بيا خو نو دا د ښځو حق سو دوی مهربانه دي چي دا حق يي ورکړيدی خو موږ چي هوسا، آرامي د هره درده او ستونزې ليري مو پر کور کښينولي دي هره غوښتنه مو ور پوره کړيده ظالمان بلل کيږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان تر خبرو وروســـته هيلې وويل: رښـــتيا هم کاکا ډېرې ښــايســته او د قناعت وړ خبرې مو وکړې همداســي ده مور. د ليري ځايه فيصله کول چي کندهاريان يا پښتانه داسي دي و هاسي دي خو زمونږ تصور او حقيقت ډير فرق سره لري.

هيله تر څه خبرو وروسته د قلندر خان ميرمني ته ورغله چي پر بام يي خواږه ولني پاکول د قلندر خان ميرمني هيلې ته وويل: څنګه دی لوري يو څه سات دی تير دی دلته خدای نکړه دېغت ونکړې؟

هيلې وويل: يا خاله ډير سات مي تير دی.

د قلندر خان ميرمني وويل: څنګه سو لورې هغه خط دي وليکی؟

هيلې وويل: کوم خط خاله؟

د قلندر خان ميرمني وويل: ولي هغه تا چي ويل زه پسي راغلې يم.

هيلې وويل: ښه ښه هغه ښيي بس په اخته يم وبه يي ليکم هغه شپانه به معلومات راکړې؟

هيلې ددې خبرې په اوريدو ټکان وخوړی چي دا خبره مي څنګه تر خوله ووتل.

د قلندر خان ميرمني په حيرانتيا وويل: کوم شپانه؟

هيلې فکر وکړ بيا يي وويل: هغه کله چي غرمه زه د کليوالو ســـره ليدو ته ولاړه ســـم هلته پر هغه غره باندي يو هلک دی پســـونه ور سره يي هغه ويل زه معلومات درکوم.

د قلندر خاني ميرمني د غره خواته وکتل بيا يي د غره خواته اشــاره ورته وکړه وېويل: دا غر يادوې؟

هيلې وويل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني وویل: هلته خو ما تر اوسه کوم شپانه نه دی لیدلی او نه هم کوم شپانه هلته ځي ځکه وچ غر دی وابښه نسته ورباندي.

هیله حیرانه سول چي دا څه وایي خو وروسته یي فکر وکړ چي عثیم خو د سهار مخکي هلته پسونه پیایي او دوی په دي وخت کي بیده وي نو ځکه یي نه ویني.

کله چي شپه نیمایي ته ورسیدل او ټول په خواړه خوب بیده سول نو هیلې و عایشې ته وویل: هله عایشې ورسه نو کیلې راوړه.

عایشې د قلندر خان د سر څخه هغه کیلې راوړل او هیلې ته یي ورکړه بیا یي ورته د ژر راتګ وویل هیلې هم وعده وکړه چي ژر به راځي. هیلې دروازه خلاصه کړل او د غره پر طرف ولاړه کله چي غره ته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار ناست وو تر سلام او روغبړ وروسته عثیم وویل: اماده یي د معلومات لپاره؟

هیلې وویل: هو.

عثیم وویل: درځه دننه ورځو.

هیلې په حیرانتیا وویل: دننه؟

عثیم وویل: هو درځه چي زه در سره یم د مړه ماره مه بیریږه.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: د مړه ماره نو څوک بیریږي؟

عثیم په موسکا وویل: دا زموږ کندهاریانو یو ټوکه ده چي د متل پځیر یي استعمالوو.

هیلې وویل: تاسو کندهاریان خو هم.

بیا دواړه د شمشیر غار پر طرف روان سول پر لاري عثیم وویل: هیلې کله چي ته د هوایي میدان څخه تر عینو میني پوري بیا د عینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميني ښخه تر دې ځايه پوري او دلته په څو ورځو اوسيدو کي آيا تا د يو چا ســـره بې ادبي زيات معاف يو هلک وليدی يا دي يو څوک پر بچه بازۍ وليدی؟

هيلې وويل: يا ولي؟

عثيم د هيلې خواتـه مخ واړوی بيـا يي په زهيره وويل: نو بيا تا ولـي موږ کندهاريانو ته د بچه بازه نوم استعمال کړ؟

هيله حيرانه ســول چي په دي عثيم ځنګه خبر ســو چي دې او مور کندهاريان په بچه بازه ياد کړې وه بيا يي وويل: ته ځنګه خبر سوې په دي؟

عثيم هم حيران ســو خو بيا يي وويل: تا نه يادوم البته دا ځني خلک موږ کندهاريان د بچه بازه په نوم يادوي ته پوهيږې هيلې ته دلته نه يي زيږيـدلې اول چي دلتــه رالې لهجـه دي يو ډول وه خو تر څو ورځو اوسيدو وروسته دي لهجه زموږ کندهاريانو پڅير سول تا چي يو نابلده څوک ويني هغه به حتمي وايي چي ته همدلته زيږيدلې يي کندهارۍ يي ولي چي ســتا لهجه کندهارۍ ده کندهار ته هم داســي مهاجر راغلي دي چي زيږيدلې به بل ځای يي خو اوســيږي به په کندهار کي يـا بـه د بل ځای يي کندهارۍ لهجه به يي زده کړې وي هغوی چي اوس هره بده پيښــه کړي نوم د کندهار پري بد سو ځکه لهجه يي کندهارۍ ده بل دا چي ښه او بد هر ځای سته زه دا نه وايم چي ټول کندهاريان نو ملايکې دي يا ټول بد دي خو زموږ زړه درد وکړي چي کوم کار چي موږ کړی ندی او نوم مو هســـي بدنام دی هغه هم يوازي بد کس نه ياديږي بلکي ټول کندهار ياديږي.....

هيلې وويل: صـــحي دی بابا اول ما هم دا فکر کوی چي کندهاريان څومره وحشيان دي خو چي د نږدي مي وليدل پوه سوم چي هغه هر څه صرف اوازې وې چي د کندهاريانو په هکله ويل کيدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم وویل: خیر پرېږده یي راځه دننه زه به یواري په دا لرګي اور بل کړم تر څو رڼا جوړه سي.

عثیم په لرګي اور بل کړ بیا دواړه دننه شمشیر غار ته ورغله عثیم د شمشیر غار دننه به اور یوې خوا و بلې خواته کوی او هغه ځایونه به یي هیلې ته تشریح کول عثیم و هیلې ته ډېر معلومات ورکړل نور هم مخته تلۍ خو هیلې وویل: د نن لپاره همدومره بس دی ځکه سهار کیدو ته لږ وخت پاته دی هلته به عایشه خور راته منتظره وي کاکا هم نن سبا وختي راکښیني.

عثیم وویل: سمده چي ستا خوښه یي درځه ته تر مخه سه داسي نه پیریۍ دي راڅخه یوسي.

هیلې په موسکا وویل: زه د پیري څخه نه بیرېږم هغه هغه څوک بیرېږي چي په کوچنیوالي یي انا د پیریانو کیسې ورته کړي وي.

عثیم لاندي کښته سو بیا یي هیلې ته لاس ونیوی بیا یي وویل: زما لاس ونیسه داسي نه وغورځېږې.

هیلې خپل لاس د عثیم په لاس کي ورکړ کله چي عثیم د هیلې لاس لمس کړ نو د سکون او آرام احساس یي وکړ بیا عثیم نرمه موسکا وکړه تر راکښته کیدو وروسته یي هیلې ته وویل: درځه زه به تر دروازې در سره ولاړ سم.

هیلې وویل: یا داسي نه یو څوک دي ووینې بیا به غلط فکر وکړې.

عثیم وویل: سمده نو ښه ورځ درته غواړم الله دي مل سه.

هیله په ځغاسته کلا ته راغله دروازه یي قلف کړل خو کیلې یي هیره سوه چي د قلفه یي وکاږي کله چي خپل اطاق ته ولاړه نو عایشې ورته وویل: دروازه دي قلف کړه؟

هیلې وویل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: نو کیلې دې څه کړه؟

هیلې وویل: اف زما خدایه کیلې خو مي قلف کي هیره سوه.

عایشــــه ډیره وارخطا ســـوه بیا یي وویل: دا تا څه وکړه د بابا د راکښینستو وخت هم دی اوس به څه کوو؟

هیلې وویل: ته وده زه کاکا ته وګورم چي راکښینستلی دی که نه.

هیلې چي کله وکتل نو قلندر خان بیده وو ژر یي عایشــــې ته وویل: عایشې کاکا بیده دی ته ورسه کیلې د دروازې څخه وېسه د کاکا سر ته.

عایشــه ورغله تر څو د قلف څخه کیلې راوړي خو کله چي د قلندر خان خواته نږدي ســوه نو هغه د خوبه راکښــینســتی ســترګې یي پر عایشې ولګیدلې ورته ویویل: څه کوې دلته؟

عایشـــې په بنده بنده لهجه وویل: اغغغغه بابا ما ویل اودس او لمونځ به وکړم.

قلندر خان وویل: دومره وختي؟ ورســه بیده ســه اوس وختي دی چي مور د لمانځه څخه راغلو وبه یي کړې.

عایشې وویل: سمده بابا.

کله چي عایشـــه روانیدل نو د قلندر خان ســـرته یي د کیلۍ ځای ته وکتل چي په همدې دمه پر میخ وځړیدل د عایشې سترګې د حیرانتیا څخه راوختلې بدن یي په ریږدیدو سو، قلندر خان د عایشــې په لیدو خپل سر ته وکتل بیا یي عایشې ته وویل: څه شي ته ګورې؟

عایشې بیا په بنده لهجه وویل: هیییخ نه بابا زه به بیده سم.

قلندر خان وویل: ورسه لورې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشه په ریږدیدلي بدن دننه ولاړه قلندر خان د ځان سره وویل: لکه چي د خوبه وه لیونۍ.

کله چي عایشـه دننه ولاړه نو هیلې ورځخه په تلوار پوښـتنه وکړل: کېلۍ دې د بابا سر ته وځړول؟

عایشه چي حیرانه او په فکرو کي غرقه وه وویل: هو ومي ځړول.

هیلې په موسکا وویل: ډیر ښه شکر خدایه.

بیا هیلې وویل: ښه نو عایشې زه به بیده سم.

عایشه چي لا هم په فکر کي وه وویل: سمده بیده سه.

هیلې او عثیم بـه هره ورځ ســـره لیدل عثیم بـه هیلې تـه معلومـات ورکول د عثیم او هیلې تر منځ ملګرتیا ډیره ټینګه سوې وه عایشـې بـه هم هره ورځ چي کلـه هیلې تـه کیلي راوړل نو پـه خپګـان بـه یي هیلې تـه پلاس کي ورکړه یوه ورځ کلـه چي هیلـه د عثیم لیـدو تـه ورغله نو ګوري چي د عثیم پر ځای هیڅوک نســته هیلې فکر وکړ چي شـــاید عثیم ور ســـره ټوکې کوي ځان یي پټ کړیدی نو ځکه شـاوخوا وریپسـي ګرځیدل او د عثیم عثیم نارې به یي ور وهلې خو تـاریکـه زیـاتـه وه څوک معلومیدل هم نـه او د عثیم درک هم نـه وه هیله د شـمشـیر غار خواته ورغله خو هلته هم څوک نه وه وروسـته یي فکر وکړ چي شـاید عثیم ته کار ور پیدا سـوی وي یو ځای ته به تللی وي نو ځکه بیرته کور ته د تلو په نیت روانه سول خو چي مخ یي د کور طرف ته واړوی نو بدن یي په ریږدیدو سـو لاسـونو او پښـو یي حرکت پریښـوی ځکه یو نا اشـنا او عجیب خلک یي ولیدل چي دې ته ګوري.

عثیم په سـتړیا او سـاه اخیسـتلو خپل ځای ته ځان را ورسـوی او د هیلې د راتلو په انتظار سو خو تر څو شېبو وروسته یي په تعجب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــمشــير غار خواته وکتل وېليدل چي هيله را روانه ده عثيم د هغې په ليدو ولاړ ســو او موســکی ســو خو کله چي هيله عثيم ته نږدي سول نو عثيم ته هيله څه بل ډول معلومه سوه عثيم ورنږدي سو بيا يي وويل: هيلې ته ښه يي؟

هيلې په کراره وويل: هوووو.

په دي ســره د هيلې ســترګې پټې ســوې لاندي لويدل چي عثيم ژر ونيول او ناري يي کړې: هيلې! هيلې.!

خو هيلې ږغ نکوی عثيم يي مخ سره وښوروی خو هيله په حال کي نه وه بيا عثيم ناره کړه: مازره، کمطمه، قسوره، طيکله؟

تر څو شېبو وروسته څلور ځوانان راغلل ويويل: ها وروره.

عثيم په درد وويل: د بې عقل زامنو ما تاســو ته نه وه ويلي چي تر څو زه راځم پر هيلې پام کوی؟

هغو څلورو ځوانانو کي يوه وويل: وبخښه وروره مشر خان غوښتې وو موږ هلته اخته سوو چي دا راغلې وه.

عثيم وويل: دا کوم د احمق زامن وه چي زما د منعي ســـــربيره هم ددې مخته راغلې وه.

يوه وويل: هغه وروره د مشــــر خان ميلمانه وه هغوی په دې نه وه خبر.

عثيم وويل: بې عقلانو د هغو سره دا يو کار مي در سپارلی وو هغه مو هم سم ونکړ.

هغو څلورو ځوانانو وويل: وبخښــه وروره په دې څه نه دي ســوي صرف د بيرې بې هوښه سوېده.

عثيم وويل: دا که يي زړه دريدلی وای نو بيا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو څه نه وويل چپه خوله ســول او ســرونه يي لاندې وځړول بيا عثيم هيلـه پـه غيږ کي پورتـه کړل د قلندر خان د کور پر طرف يي روانه کړل کله چي عثيم هيله د کور پر طرف روانه کړې وه نو پر لارې يي د هيلې مخ ته وکتل تر سترګو يي اوښـکي راغلې پر ټوله لار يي ژړل. کلـه چي کور تـه ورســـيدی نو د هيلې اطـاق تـه يي وخيږول کله چي اطاق ته دننه سول نو عايشه چي هيلې ته په انتظار وه کله چي يي دروازه خلاصـه وليدل نو بدن يي په ريږديدو سو او په وارخطايۍ ولاړه ســوه د اطاق پای ته ولاړه بدن يي په ريږديدو سـو عثيم چي هغه وارخطا وليدل نو وېويل: مه بيريږه خور زه تاته تاوان نه در رسوم.

عثيم هيله پر کټ پريستل عايشـه چي لا هم د اطاق پای ته ولاړه وه هيلې ته يي په بيره وکتل عثيم وويل: دا ښه ده صرف بېريدلې ده.

بيا عثيم وويل: يو خبره واوره هغه دا چي څه چي تا وليدل بايد هيله او نوره کورنۍ در ځخه خبره نسـي که نه بيا به دي خير نه وي زه نه غواړم دا زما ځخه څوک جلا کړې.

وروسته د اطاق کلکين خلاص سو نرم باد جاري سو. کله چي لمر راوختی نو د هيلې د اطـاق کلکين تـه نږدې درختې تـه يو چوغکـه راغله د هيلې د اطاق خواته خو د کښـينسـتو سـره سـم د لاندي خوا ځخه کوچنيانو په ډبره وويشــتل ډبره د چوغکې پر وزر ولګيدل په دي سره هغه په هوا سول خو تر څو شيبو وروسته بيا په داسي حال کي راغله چي تر وزر يي وينې بهېدلې تر څو شـېبو وروســته چي کله هيله راکښــېنســـتل نو هغه چوغکه د کوچنيانو په ليدو والوتل. عايشـــه لا هم پر خپل ځای بي حواســه ولاړه وه چي تر څو شـېبو وروسـته هيلې سـترګې خلاصـې کړې او راکښـينسـتل کله چي يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشــه وارخطا ولیدل نو ویویل: څه پیښــه ده ولي داســي وارخطا ولاړه یي؟

عایشې تر څو شېبو وروسته وویل: هیییڅ نه بس همداسي.

هیلې وویل: ښه ښه پوه سوم ما بد خوب ولیدی لکه چي په خوب کي مي لوی لوی چیغې وهلي دي چي ته دومره بېریدلې یي وبخښه نو.

عایشه څه سمه سول بیا یي وویل: یا کومه خبره نه ده.

هیلې وویل: ډیر بد خوب مي لیدی خوب مي لیدی چي زه د عثیم لیدو ته ورغلم خو هغه هلته نه وو بیا چي کله زه د شــمشــیر غار خواته ورغلم نو هلته مي ډیر یو عجب خلک ولیدل غټ غټ مخان یي وه لوی لوی پښې یي وې او پښې یي شا طرف ته اوښتې وې ما چي هغه ولیدل نو سخته وبیریدم ټول حواس مي د لاسه ورکړل خو په یو رکم مي ځان تر عثیمه ورسوی.

عایشې وویل: دا عثیم څوک دی؟

هیلې وویل: دا هم هغه هلک دی هغه ماته چي د شمشیر غار په اړه معلومات راکوي هغه ډیر ښه هلک دی عایشې.

عایشــې نور څه نه وویل هیلې چي کله دباندي وکتل نو وېلیدل چي لمر راختلی دی بیا یي وویل: اوه زما خدایه دا څومره ناوخته دی عثیم ته هم نه ورغلم هغه به څومره ماته انتظار وو.

کله چي شپه راغله او نیمایي ته ورسیدل نو هیلې بیا د عثیم سره د لیدو امادګې ونیول عایشې هغي ته کیلۍ ورکړه هیله دباندي ووتل او د عثیم پر طرف روانه سول عایشې هغه د کلکین څخه څارل.

هیله چي کله د شمشیر غار غره ته ورسیدل د عثیم د کښنیستو ځای ته ورغله او کله چي یي هغه ولیدی نو ســـلام یي ورته ووایه عثیم مخ اړولی وو په فکرو کي وو خو کله چي هیلې ورته ســـلام ووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو هغه اول خپل سترګې د اوښکو پاکې کړې بیا یې وعلیکم السلام ورته ووایه بیا یې وویل: ته راغلې؟

هیلې وویل: هو وبخښــــه تیره ورځ بیده ســــوې وم نه راغلم ته به انتظار وې؟

عایشې هیله د کلکین څخه لیدل چې خبرې کوي خو هلته هیڅوک نه معلومیدل بیا پر کټ باندې پریشــانه کښــینســتل نه پوهیدل چې څه وکړي په فکرو کې ســوه. عثیم خوشــحاله ســو چې هیله د تیري ورځې په پیښه نه ده خبره بیا یې وویل: نه هیڅ خبره نه ده زه هم یو څو شپې انتظار وم بیا ولاړم.

د هیلې د عثیم لاسته پام سو چې یو برخه یې توره سوې وه بیا یې په حیرانتیا وویل: دا په لاس دې څه سویدي؟

عثیم وویل: دا ستا د قلندر خان کاکا لمسیان ډیر شوخان دي ډبرې یې ســره غورځولې هغه یې زه وویشــتم خو ته فکر مکوه زیات نه دی زخمي.

هیلې په ګونجې تندي نیولو ورته وویل: ولې هغه ډبره د موم څخه جوړه وه چې نــه یې یې زخمي کړی زه ځم کور تــه ملهم درتــه راوړم.

عثیم وویل: یا یا تکلیف مکوه.

هیلې وویل: یا ته صبر زه یې راوړم.

کله چې هیله روانیدل نو عثیم تر لاس ونیول ورته ویویل: زه ســـم یم.

د عثیم تر سترګو اوښکې راغلې په ژړا یې وویل: بیا یې سبا راوړه اوس مه راځخه ځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيله حيرانه سول بيا يي په حيرانتيا وويل: عثيمه ته ښه يي څه خبره ده؟

عثيم اوښـــکې پاکي کړې دا چي هيلـه پـه ځـان پوه نکړي چي دی وربانديي مين دی نو ځکه يي وويل: نن مي مور وياديدل.

هيلې وويل: هغه چيري ده؟

عثيم وويل: وفات سويده.

هيلې وويل: اف خدايه الله دي يي وبخښي.

بيا هيلي وويل: ليونيه نو ژاړې ولي خو دعاوي ورته کوه هغه ســتا په ژړا ډيره دربانديي زهيريږي هغه به په قبر کي ډيره نا ارامه يي.

بيا تر څو شېبو وروسته هيلې وويل: بس يي کړه نو کوچنی خو نه يي چي ژاړې.

بيا يي خپل پوړنۍ واخيستی او د عثيم اوښکې يي په ورپاکي کړې بيا يي وويل: څومره ښـــه هلک دی خو چي ژړلای يي نه مه ژاړه بره سباته چاکليټ درته راوړمه پوپک درته راوړمه.

عثيم په دي سره موسکی سو بيا يي وويل: دا دی کندهارۍ لهجه دي هم زده کړه.

هيلې وويل: هو نو ډير وخت مي کيږي چي راغلې يم او ســـتا لکه چي دا د بره لغات تـه فکر ســـو چي مـا وويل ځکـه کندهاريان خو خبرو کي بره يا باره ډير وايي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: نو تا يوازي دا باره زده کړه؟

هيلې وويل: هو نو دومره وخت خو مي هم نکيږي چي ټوله لهجه زده کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی په خبرو ســـره وخت ناوخته ســـو بیا هیلې وویل: عثیمه نن ناوخته سو بیا به سبا د معلوماتو په اړه وږغیږو.

عثیم وویل: صحي دی چي ستا خوښه یي او هو سباته زما پلار جان ستا لپاره میلمستیا جوړه کړیده بیا وختي راسه نو.

هیلې وویل: زما لپاره؟

عثیم وویل: هو ستا لپاره ولي ته نه راځې؟

هیلې وویل: یا درځم ولي نه درځم خو زما مطلب دا چي ســـتا پلار جان زما په اړه څه خبر دی؟

عثیم وویل: ما ورته ویلي دي ستا په اړه چي داسي مسافره ده داسي دی و هاســـي دی هر څه مي ورته ویلي دي بیا مي پلار جان وویل چي دا خو زموږ ټولو میلمنــه ده نو قلنـدر خـان ولي کور کي بنـدي کړیده نو تیره ورځ یي راته وویل چي سباته هیله در سره راوله.

هیلې وویل: نو زه به څنګه درســـم ځکه ته خبر یي چي زه دلته پټه راځم او دومره وخت وي هم نه چي در سره ولاړه سم ستاسو کور به هم لري وي؟

عثیم وویل: یا نږدي دی همدلي شـاوخوا کي دی ته ســباته لږ وختي راسه ان شاءالله بیرته دي د تیر پخیر وخت ته را رسوم.

هیلې وویل: صحي دی سباته وختي راځم.

وروســـته هیلې د عثیم څخه خدای په اماني واخیســـتل او د کور پر طرف روانه سول کله چي د غره څخه راکښته سوه نو په دې وخت کي عبدالله چي د کور څخه دباندي راوتلی وو غوښتل یي چي چای جواب وکړي چي یو دم یي ســـترګي پر هیلې ولګیدې چي د غره څخه راکښته سول. عبدالله سترګي پلاسو سره ومښلي چي شاید زه د خوبـه یم خو چي وېکتـل نو هیلـه د قلنـدر خـان د کلاء پر طرف

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه عبدالله یواري غره ته وکتل بیا یي هیلي ته وکتل تر څو شـــېبو یي هیلۍ ته کتل چي بیا هیله په کراره کلاء ته ننوتل عبدالله ډیر حیران سو چي هیلۍ په دا نیمه شپه په غره کي څه کول خو څه یي ونه ویل د سبا په انتظار سو چي سباته به یي سم معلومات وکړم.

کله چي تر خوب وروسته هیله راکښېنستل نو دباندي ووتل د قلندر خان د مړندو سـره په باندار مصـروفه سـول چي د قلندر خان زوی محمود راغلی او هیلۍ تـه یي د لاس ســـاعت ونیوی ورتـه ویویل: هیلۍ خور دا ستا لپاره.

هیلۍ په موسکا وویل: په کومه خوشحالۍ کي؟

محمود وویـل: هغـه ورځ دې پیـاد ده چي مـا و تـاتـه وویـل چي بابا د کـار لپـاره پیســـې نـه راکوي چي تا راته وویل چي اول یو کار کي تجربه تر لاسه کړه....؟

هیلۍ وویل: هو پیاد مي دي.

محمود وویل: زه په هغه ورځ ولاړم د موټرانو د مستري یو ملګري سره مي شاګردي شروع کړه چي په ډیر لنډ وخت کي مي کار ځني زده کړ بیا مي یو بل ملګري راته وویل چي راســـه ګاراج کي کار راسـره وکړه اوس د هغه سـره کار کوم ۲۵۰۰۰ افغانۍ راکوي نن مي اول معاش واخیستۍ او تاته مي دا دی یو کوچنۍ او ناچیزه تحفه راوړل ځکه دا هر څه ستا د مشورې لکبله ما تر لاسه کړه.

هیلۍ د محمود څخه ساعت واخیستی بیا یې ورته وویل: ډیره مننه خو دې ته اړتیا نه وه.

محمود وویل: یا هیلۍ خور ته خو زما د معاش نیمایي حق را سـره لرې خو مـا دا کوچنۍ تحفه درکړل همدا پـه ډیر څـه راڅخـه قبول کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: ولي نه وروره خو يو مشــوره بله درکوم هغه دا چي د معاش پکار کي تـه پرمختـګ نســـې کولای د ژونـد پـه تيريـدو بـه خوشحاله يي چي تاته هره مياشت ژر معاش حواله سي خو که خپل شــخصــي کار شــروع کړې هم به پرمختګ پکښــي وکړې هم به د ژوند په خوند پوه سې.

محمود وويل: خو خور زه به خپل شـــخصـــي کار څنګه جوړ کړم ځکه زما ســره دومره پيســې هم نســته چي يو ګاراج او ســامان په رانيسم.

هيلۍ وويل: هر چا چي اول کار د ډيرې سرمايي په مصرف شروع کړی وي حتمي يي تـاوان کړيدی ځکـه دوی تـه يي د تـاوان او ګټې اړخونه نه معلوميږي د کار شــروع بايد تل د کوچني ځايه څخه وي کرار کرار بايد پرمختګ پکښي وسي.

محمود وويـل: خو هيلۍ خور چي د کوچني ځـايـه يي پيلوم نو تر ۲۰۰۰۰۰ افغانيو پوري مصــرف کيږي بابا ته چي ووايم وايي چي بيکاره ته شی نسې کولای لټ يي ... بس دا خبرې راته کوي.

هيلۍ وويـل: بـابـا تـه مـه وايـه زه مي پلار تـه وايم چي هغـه يي راواستوي بيا ځانته کار په جوړ کړه.

محمود وويل: هيلۍ خور دا څه وايي زه به ستا څخه هيڅکله پيســې وانخلم ته ميلمنه يي زموږ او موږ د ميلمنو څخه هيڅ نغواړو.

هيلۍ وويل: شـــابوښ يو وار خور وايي بيا راته ميلمنه وايي پردۍ کوې مي.

محمود موســکی ســو بيا يي وويل: ميلمنه مي په دې درته وويل چي تا ويلي وه چي زه دلته د شــمشــير غار په اړه د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې يم يو څه وخت لپاره ته بيرته ځې ځکه مي ميلمنه درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل خور خو مي باید تل راسره پاته سي ولاړه نسي خو ته زموږ ښخه ځې.

هیلې په موسکا وویل: یا اوس خو دې نو پردۍ کړم.

محمود هم موســکی ســو بیا هیلې وویل: یا وروره زما پلار ډیرې پیسې لري دا ۲۰۰۰۰۰ د هغه په پیسو کي داسي دي لکه ۲ افغانۍ خو دلته ســتا ژوند په جوړیدلای ســي بیا چي یي پیدا کړې بیابه یي بیرته راکوې همداسي یي نه در پریږدم.

هیله او محمود دواړه موسکي سوه بیا محمود وویل: صحي دی.

هیلې وویل: نن ماښــام به زه بابا ته ووایم شــاید په دا یو څو ورځو کي یي راواستوي بیابه بانک ته پسي ورسو.

محمود وویل: صحی دی هیلې خور مننه ژوندۍ اوسې.

کله چي ماښام سو نو هیلې د عثیم د لیدو لپاره امادګۍ شروع کړې او د وخت داخلیدو ســره ســم هیله د عثیم پر طرف ورغله کله چي هلته ورســـیدل نو عثیم ورته په بې صـــبرۍ انتظار وو تر روغبړ وروسته عثیم وویل: ځو؟

هیلې وویل: هو.

عثیم وویل: خو زه یو شرط لرم هغه دا چي زه غواړم تا حیرانه کړم نو ځکه تر هغه ځایه ته باید سترګې پټې کړې.

هیلې وویل: خو غوځاره به سم که مي سترګې پټې کړې.

عثیم وویل: نه غوځاریږې زه لار در ښیم.

هیلې وویل: صحي دی.

عثیم وویل: نو سترګې دي وتړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د سټېج پر مخ د هيلې کيسه تر دې ځايه پوري راورسيدل نو بيا هيلې ګډونوالو ته وويل: په هغه ورځ زه نه پوهيدم چي عثيم ولي زما سترګې را پټوي هغه خو ماته ويلي وه چي ما حيرانوي نو ځکه سترګې راتړې خو حقيقت دا نه وه حقيقت دا وه چي په هغه ورځ عثيم زه بل ځای نه بلکي شمشير غار ته بوتلم سترګې يي ځکه راتړلې وې چي زه ونه بيريږم خو که زه خبره سوې وای نو زړه به مي دريدلی وای نو ځکه عثيم داسي وکړه.....

تر څه تګ وروسته عثيم وويل: بس ودريږه راورسيدو.

کله چي عثيم د هيلې سترګې ور خلاصي کړې نو هيلې تر څو شېبو وروسته وليدل چي ددې ومخته څو ښځې ولاړي دي په لاس کي يي د چاکلېټو ډک لوښي نيولي دي هيله حيرانه سول خو عثيم ورته وويل: هيلې! زموږ کندهاريانو داسي رواج دی چي کله يو خاص ځوک لکه نوې ناوې، نوی زوم يا هم چي د حج څخه څوک راغلي وي يا داسي نور زموږ کورو ته راځي نو ښځې يي پر سر باندي چاکلېټ اچوي چي دې ته دوی خونی وايي کندهاری لهجه کي ستا اجازه ده؟

هيله هغو ولاړو ښځو ته ورنږدې سوه د هري يوې سره تر روغبړ وروسته به هغو د هيلې پر سر چاکلېټ اچول او پر تندې به يي مچول(ښکُلول) د ښځو سره تر معرفت او مجلس وروسته هيلې عثيم ته وويل: ستا پلار چيري دی؟

عثيم وويل: بابا راځي د ملګرو سره يي مجلس درلودی ويل يي چي ژر درځم هيلې ته ووايه چي خفه کيږه مه.

هيلې شاوخوا کتل بيا يي وويل: عثيم! دا ستاسو څه نا اشنا ځای دی موږ ډير ليري راغلې يو د کاکا د کلي څخه که لږ ځکه هلته نږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مخکي دومره زياتې رڼاګاني، څراغان او داسې بنګلې نه وې ليدلي؟

عثيم وويل: يا نږدې يو خو داسې خبره ده چې مخکې برقونه نه وه دا نن ستا د بخته برق راغلی دی او د کاکا د کلي څخه زموږ کلی ځکه نه معلومېږي چې مينځ کې مو غر دی.

عثيم د هيلې فکر ور واړوی بيا يې وويل: هغه دی بابا هم راغلی.

هيلې چې د هغه پر طرف وکتل ليري يې يو سړی وليدی چې د څو نورو کسانو سره را روان وو کله چې هيلې ته رانږدې سول د عثيم پلار خپل ملګرو ته وويل: تاسو دلې ودرېږئ.

هغوی چې کله ودريدل د عثيم پلار په موسکا سره د هيلې خواته رانږدې سو او سلام يې ورته ووايه. هيلې هم په موسکا سلام ورته ووايه تر روغبړ وروسته د عثيم پلار وويل: عثيمه زويه ما نه وه درته ويلي که زه وځنډيدم خپل ډوډۍ مو وخوری هيله لور به وږې وي.

عثيم وويل: ما ورته وويل چې ډوډۍ به وخورو خو دې ويل چې بابا راسي يو ځای به يې وخورو.

د عثيم پلار وويل: نو درځئ.

تر ډوډۍ خوړلو او مجلس وروسته هيلې د عثيم د پلار څخه خدای په امانی واخيستې تر څه تګ وروسته هيله د هغه مخکينيو ښځو سره هم ودريدل د هغو څخه يې هم خدای په امانی اخيستی د عثيم پلار عثيم او هيلې ته کتل او ورته موسکی کيدی ملګري يې څنګته ودريدل ويويل: څه خبره ده؟

د عثيم پلار وويل: د ميرمني تر مرګ وروسته مې زوی هيڅکله دومره خوشحاله نه وو ليدلی لکه د کومه وخته چې ددې انجلۍ سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي ليدلي دي تل داسي وو لکه د يو څه په تمه چي وي ما به تل کوښښ کوی چي پيدا يي کړم خو ونه توانيدم اخير دا دی ده خپله خپله خوشحالي پيدا کړل.

ملګرو کي يي يوه وويل: خو ته فکر کوې چي د عثيم دا خوشحالي به دايمي وي؟

د عثيم پلار وويل: خو زه همدا خبرې ته په تشويش کي يم خو الله جل جلاله ته دعا کوم چي دوی هيڅکله سره جلا نکړې.

تر خدای په امانی وروسته هيله او عثيم دواړه روان سول تر څه تګ وروسته ډيره سخته تياره سول هيلې عثيم ته په موسکا وويل: عثيمه! زه لار نه وينم ما تر لاس ونيسه داسي نه سره ورک سو.

عثيم وويل: صحی دی.

بيا عثيم او هيله تر څو شپېو وروسته خپل پخواني ځای ته راورسيدل شپه ناوخته وه سهار ته لږ وخت پاته وو هيلې غوښتل د عثيم څخه خدای په امانی واخلي چي په دي وخت کي د عثيم په نظر کي عبدالله ورغلی چي دوی ته يي پټ پټ کتل. عبدالله وليدل چي هيله خبرې کوي خو څوک نه معلوميږي چي چاته يي کوي هغه پوه سو چي هيله د شمشير غار د پيريانو په قبضه کي ده نو ځکه يي غوښتل چي قلندر خان خبر کړې نو د هغه د کلاء پر طرف ور روان سو عثيم هيلې ته وويل: هيلې ته دلته د يو درو دقيقو لپاره انتظار سه زه بيرته راځم ما يو څه هير کړيدي.

هيلې وويل: صحي دی خو ژر راځه.

عثيم وويل: سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر تګ وروسته څو شېبې تيرې سوې چي عثيم بيرته راغلی هيلې ته يي وويل: دا دی راغلم نو اوس ورسه داسي نه د سهار اذان شروع سي.

هيلې د عثيم څخه خدای پـه امـانی واخيستی او د کلاء پر طرف روانه سول کله چي کلاء ته ورسيدل دروازه يي وټړل عايشې ته تر کيلۍ ورکولو وروسته بيده سول کله چي غرمه سول او د خوبه راکښېنستل نو تر مخ پريوللو وروسته دباندي ووتل قلندر خان او زامن يي ډير پريشانه ناست وه کله چي هيله هغو ته نږدي ورغله نو د قلندر خان زوی وويل: جنازه يي پر څو بجې ده بابا؟

قلندر خان په غمګينه لهجه وويل: ماپښېن پر ۳ بجې ده.

هيلې وويل: څه خبره ده کاکا د چا جنازه ده؟

قلندر خان وويل: د عبدالله.

هيلې وويل: هغه کاکا چي زما لپاره يي چرګ را استولی وو؟

قلندر خان وويل: هو.

هيله ډيره پريشانه سول بيا يي وويل: اف خدايه دا څنګه هغه څنګه مړ سو کاکا؟

قلندر خان وويل: نه پوهيږم لورې ډير په ظلم يي وژلی دی.

هيلې وويل: افففف خو د عبدالله کاکا د شکله داسي نه معلوميده چي چاته دي يي تکليف رسولی وي يا دي د چا سره دوښمني ولري.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم خو کلېوال وايي چي د شمشير غار پيريانو وژلی دی ځکه هغه به سهار ډير وختي دباندي راوتۍ مسجد ته به راتلۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: هر چا چي وژلی وي الله دي سزا ورکړي ځومره نېک سړی وو.

قلندر خان وویل: رښتیا هم ډیر نېک سړی وو هر وخت به یي ستا پوښتنه کول ما ته به یي ویل چي هیله لورکۍ دباندي باسه دېغت ونکړي خیال یي ساته داسي کوه و هاسي کوه.

هیلۍ وویل: الله دي یي وبخښي.

کله چي ماښام سو نو هیله عایشې ته انتظار وه خو عایشه خپل په اطاق کي د هیلۍ څخه پټه سول هیله پریشانه وه چي عایشه ولي اطاق ته نه ده ورغلې کیلۍ ته هم پریشانه وه چي څوک به یي ور وړې ټوله شپه عایشې ته په انتظار سوه خو هغه رانغله نو مجبوره سول بیده سوه تر څه وخت وروسته مرغه راغلی او د هیلۍ د اطاق پر مخامخ په درخته کي کښېنستی او نارې یي کړي شاوخوا یي وکتل بیا یي نارې کړې وروسته په هوا سو د هیلۍ د اطاق پر کلکین کښېنستۍ تر څو شپبو ناستي وروسته په هوا سو ولاړی.

د عثیم ملګرې وویل: ته ورته وایي ولي نه یاره؟

عثیم وویل: که مي چیري د میني ورته وویل نو حتماً به د ځان په اړه هم ورته وایم خو زه بیریږم که مي خپل اصلیت ورته ووایه نو د هغي په زړه کي به زما لپاره وهم او بېره ځای ونیسي او زه نغواړم چي هغه زما څخه وبېریږې بلکي مینه راسره وکړي.

ملګري یي وویل: نو اخیر څه کول پکار دي کله چي د هغې پایلیک بشپړ سي نو هغه به درڅخه ولاړه سي او دا شاید ډیر ژر پېښه سي زه درته وایم چي هر څه ورته ووایه یا به دي خپله سي او یا به دې انتظار ختم سي ځکه انتظار کول تر مرګ هم بدتر دي.

عثیم وویل: فکر به وکړم چي څه کول پکار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي سهار سو هیلې غوښتل د عایشې څخه د تیري شپې د نه ورتګ علت وپوښتي خو عایشې به د خوابښې یا هم د قلندر خان سره ځان مصروفه کوی اخیر دا چي هیله تر اخیره ونه توانیدل چي د عایشې سره خبرې وکړي او د تیري شپې د نه ورتګ پوښتنه او د راتلونکې شپې لپاره د کیلۍ غوښتنه ځني وکړي. کله چي شپه سول هیله په فکرو کي غرقه وه چي نن دوهمه شپه ده چي د عثیم سره مي ندي لیدلي څو ورځې همداسي تیرې سوې یوه ورځ سهار تر ناشتې خوړلو څو شیبې وروسته د کلاء دروازه وټکېدل قلندر خان چي د کلاء په منځ کي پر کټ ناست وو خپل زوی ته وویل: هلکه ورسه وګوره چي دا دروازه څوک ټکوي!

زوی یي وویل: سمده بابا.

کله چي د قلندر خان زوی دروازه خلاصه کړل ګوري چي د استخباراتو پولیس ولاړ دي تر روغبړ وروسته قومندان وویل: پلار دي چیري دی؟

د قلندر خان زوی وویل: کور کي دی.

قومندان وویل: ورسه ورته ووایه چي راووځه!

د قلندر خان زوی دننه ولاړی قلندر خان ته یي وویل: بابا د استخباراتو پولیس راغلي دي وای پلار ته دي ووایه چي دباندي راووځي.

قلندر خان حیران سو چي په دا سهار وختي بیا استخبارات څه کوي خو کله چي ور ووتی نو تر روغبړ وروسته قومندان وویل: حاجي کاکا څو ورځي مخکي ستاسو یو کلیوال وژل سوی وو تاسو به خبر یاست؟

قلندر خان وویل: هو خبر یم ښه مي پیژندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وویل: موږ د هیلې په نامه ستاسو په کور کې میلمنه د هغه د وژنې په تور د تحقیق لپاره بیایو.

قلندر خان ډیر حیران او په غوسه سو بیا یې وویل: ته په سد کې یې چې دا څه وایې؟

قومندان وویل: هو حاجي کاکا په ســـد کې یم موږ د هغې پر ضـــد ثبوتونه لرو هغه باید زموږ ســـره ولاړه ســـي که نه موږ به یې په زوره بوځو.

قلندر خان نور هم حیران ســـو بیا یې په غوســـه وویل: که دې دا دریشې نه وای اغوستې ددې خبرې ما ډیر ښه جواب درکوی.

قومندان وویل: ګوره حاجي کاکا موږ دېته مه مجبوره کوه چې د زور څخه کار واخلو.

قلندر خان وویل: چې په تا نکیږي هغه وکړه لاس دې آزاد هغه دې توپک دی او دا زما سر که تا زما د کور خواته یو قدم هم کښېښوی نو یا به ما وژنې یا به تا وژنم.

یو پولیس قومندان ته پټ وویل: قومندان صاحب دی ددې کلي مشر دی که مو لږ بې ادبې ور ســـره وکړه نو کلیوال به مو ســـر د تنه راجلا کړې.

قومندان قلندر خان ته وویل: اوس ځم خو چې بل وار راځم که اړتیا سوه نو د سرونو بازې به هم سره وکړو.

قومندان دا خبرې وکړې بیا ولاړی کله چې یې مشـر آمر ته د قلندر خان کیســې جریان ووایه نو هغه ورته وویل: بې عقله تاته چا وویل چې ته د قلندر خان سره داسې بې ادبه خبرې وکړه بیا ته نه یې خبر چې که دوښـمن هم د پښـتانه میلمه سـو نو د دوسـتانو پڅیر چلند ور سـره کوي د پښـتنو پر سـترخوان دوښـمن هم دوسـت وي بله غلطې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دا کړيده چي زموږ يو اسلامي هيواد او نظام دی کفري هيوادو کي لا هم چي ښځه ګفتاروي نو ښځېنه پوليسه در سره بيايي تا در سره بيولي وه؟

قومندان وويل: يا آمر صاحب.

آمر وويل: ښار ته خبر ور واستوه چي سباته زموږ ښځينه پوليسو ته ضرورت دی راوايستوی.

قومندان وويل: سمده آمر صاحب.

کله چي قلندر خان هيله ددې خبرې خبره کړه نو هغه ډېر وبېريدل بيا يي وويل: ما به عبدالله کاکا ولي وژی پر هغه خو زه د خپلې لور پځير ګرانه وم.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم چي څه خبره ده چي هغو ولي داسي ويل.

يو ملګری په ځغاسته عثيم ته ورځغستل په لنډه لنډه ساه اخيستلو يي وويل: عثيمه عثيمه ټکه راولويدل.

عثيم په وارخطايی د ځايه ولاړ سو بيا يي وويل: څه وسوه؟

ملګرې يي کيسه ورته وکړه په دې سره عثيم عصباني سو فکر او سد يي کار پريښوی ديوال ته يي سوک کش کړ پر سر يي لاسونه ونيول ډير غمګين سو. په دې خبر سره اجمل او بيا د هيلې پلار فرشاد هم خبر سول ټول ډير وارخطا وه د هيلې پلار په هم هغه وخت د طيارې ټکيټ وکړ او د کندهار پر طرف روان سو تر څو ساعتو وروسته ټول د قلندر خان کور ته راورسيدل هيلې د پلار په ليدو د هغه غيږ ته ځان ور ورسوی او په غيږ کي يي ونيوی تر سترګو يي اوښکې رواني سوې پلار يي وويل: مه ژاړه لورې هر څه به خدای سم کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر روغبړ وروسـتـه ټولو تر ماښـامه بحث سـره وکړ بیا قلندر خان وویل: خیر تشویش مکوی ان شاءالله چي هیلې کوم جرم کړی ندی نو ثبوت به د کومه کړې دوی.

کله چي سبا سـو نو غرمه مهال بیا دروازه وټکېدل کله چي د قلندر خان زوی ورغلی د هغې خوا چي بیرته راغلی نو وې ویل: بابا آمر صاحب راغلی دی.

قلندر خان او ټول دباندي ور ووتل تر روغبړ وروسـتـه آمر وویل: حاجي کاکا ډیر وبخښی چي تکلیف درکوو خو دا زموږ وظیفه ده.

قلندر خان وویل: کومه خبره نه ده خو دا ووایـسـت چي بیا څنګه راغلي یاست؟

آمر وویل: حاجي کاکا تاسو شـاید تیره ورځ د موضـوع څخه خبر سوې یاست لومړی خو بخښنه غواړم چي زما قومندان ستاسو سره بې ادبې کړې وه او بیله ښـځینه پولیسـو راغلی وو موږ راغلي یو چي سـتاسـو میلمنه د تحقیق لپاره قومندانۍ ته بوځو ځکه د هغې پر ضد باندي قضیه ثبت سویده او موږ تر څو څېړنو وروسته ستاسو کور ته راغلو که نه نو تکلیف مو نه در کوی بیا سـتاسـو مېلمنه زموږ مېلمنـه هم ده بلکي د ټول کنـدهـار مېلمنـه ده خو د قـانون ځنځیرانو مو لاسـونه راتړلې دي چي باید د هغې څخه تحقیق وکړو موږ ښـځینه پولیسـې را وستلې دي که سـتاسـو خوښـه وي سـتاسـو مېلمنه به زموږ سره ولاړه سي؟

قلندر خان وویل: پوهیږم تحقیقات کول ستاسو حق دی خو ته به ښه خبر یي چي موږ پښتانه یوازې ښځه دباندي نه پرېږدو د پردو خلکو سـره خو بیخي نـه کـه تـه کوم انتقاد نلرې موږ به هغه خپله درولو قومندانۍ ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آمر وويل: دا خو ډيره ښه خبره ده ټول داسي راسی لکه زما مېلمانه چي ياست.

قلندر خان وويل: ډيره مننه آمر صاحب ان شاءالله موږ به په يو څو دقيقو کي درسو.

د هيلې پلار وويل: آمر صاحب تاسو ويلای سی چي موضوع څه ده؟

آمر وويل: قومندانی ته راسی چای به هم راسره وڅښنی او په موضوع به مو هم پوه کړم اوس رابانديي ناوخته دی قومندانی کي کارونه هم زيات دي.

وروسته آمر د ټولو څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړی.

کله چي قلندر خان او نور ټول کور ته ننوتل نو تر مشورو او خبرو وروسته يې غوښتل چي د هيلې سره يو ځای قومندانی ته ولاړ سي هيله چي کله روانيدل د قلندر خان د ميرمني پر اوږه يي په ژړا سر کښيښوی ډيره وارخطا وه د قلندر خان ميرمني ورته وويل: مه ژاړه لورې چي ګناه دې کړې نه وي د دنيا هيڅ قانون تاته سزا نسي درکولای په ډاډه زړه ورسه.

هيله د قلندر خان د ميرمني په خبرو څه ارامه سوه بيا ټول د قومندانی پر طرف روان سول آمر چي کله دوی وليدل نو ډير خوشحاله سو تر څه بانډار وروسته د عبدالله ښځه او ورونه هم راورسيدل هغو په ډيره غوسه هيلې ته کتل تر څو شيبو وروسته آمر وويل: ستاسو محکمه سباته شروع کيږي نن مازي د حاضری فورمه امضاء کړی.

هيلې او د عبدالله ښځې او ورونو فورمه امضاء کړل بيا آمر د عبدالله ښځې او ورونو ته وويل: تاسو ولاړ سی سباته راسی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ولاړل بیا آمر قلندر خان ته وویل: حاجي کاکا دا یو عجبه قضـــیه ده زه غواړم دا خور ددې قضـــیې وڅېړم ځکه دا زموږ مېلمنه ده خو قضـیه ثبت سـویده دا باید سـباته ټول رښـتیا ووایي زه پوهېږم قتل دې نه دی کړی د عبدالله کورنۍ هم په دې پوهېږې چې دا انجلۍ قتل نســي کولای خو د ښــکېلتیا په خاطر د عبدالله کورنۍ غواړي دې ته سزا ورکړي ځکه ددې په سبب قاتل قتل کړیدی خو ثبوتونه ټول ددې خور پر ضد دي.

ټول ډېر حیران سول بیا د هیلې پلار وویل: قاتل ددې په سـبب ولي قتل کوی موږ پوه نسـوو او دا قاتل دی څوک چې سـزا یي زما لور ته ورکول کیږي؟

آمر وویل: که د قاتل په اړه درته ووایم شاید تاسو باور ونکړی ځکه کیدای سي ستاسو لور ستاسو څخه دا خبره پټه کړې وي یا هم شاید دا خپله خبره نه وي چې قاتل څوک دی.

قلندر خان وویل: آمر صاحب داسي صفا صفا ووایه چې قاتل څوک دی او دا د هغه سـره څه پېژني دا خو د کوره نه ده وتلې چې وځي هم زه یا د کورنۍ نور غړې مي ور سره وي.

آمر وخندل بیا یي وویل: حاجي کاکا قاتل دا پېژني او هره ورځ دا ور سره ویني هم ځکه د قتل د ځای سره موږ ددې د پښو پلونه پیدا کړل چې په هغه شپه یوازي ددې پلونه تازه وه پر هغه لاره.

هیله حیرانه سول چې آمر څوک یادوي چې قاتل دی او زه یي پېژنم بیا د هیلې پلار وویل: آمر صـــاحب ته پوهیږې چې موږ ســـخت پریشانه یو نو سم ووایه چې څه خبره ده او قاتل څوک دی؟

آمر هیلې ته وکتل بیا یي ورته وویل: ته هره شپه د چا سره وینې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سـره هیله وارخطا او ټول حیران سـول څه یې ونه ویل آمر بیا پوښتنه وکړه وېویل: ووایه چې ته د چا سره وینې هره شپه؟

هیلې سـر لاندې وځړوی څه یې ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې لورې د آمر صاحب د پوښتنې جواب ورکړه ته د چا سره وینې؟

قلندر خان وویل: آمر صـاحب زه چې ببدیږم هره شـپه دروازه قلفوم نو بیا دا د چا سره او څنګه وینې؟

آمر وویل: نـه پوهیږم چې دا پـه هوا هلتـه ځي او کـه د دیواله اوړي خو هره شپه دا د یو چا سره وینې هغه به دا خپله ووایي.

هیلې بیا څه ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې ووایه چې آیا ته د شپې دباندې وځې او د یو چا سره وینې؟

هیلې څه نه ویل خو کله چې یې پلار په غوسه باندې ناره کړه چې: هیلې زه څه درته وایم ته زما اوازه اورې آیا ته د یو چا سره وینې؟

هیله وبېریدل په بنده بنده لهجه یې وویل: هو بابا.

په دې سـره ټول ډیر حیران سـول بیا هیلې وویل: خو بابا هغه یو شپانه هلک دی ما د شمشیر غار په اړه معلومات ځني غوښتل هغه معلومات راکول.

په دې سره یې پلار هیله ټینګه چپلاخه ووهل بیا یې ورته وویل: نو د بې عقل لورې څوک د شپې ور سره وینې؟

قلندر خان او آمر د هیلې پلار ته وویل: چې آرام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې رواني سوې بیا تر څو شېبو وروسته آمر وویل: هیلې ته پوهیږې هغه هلک څوک دی؟

هیلې څـه نـه ویل لاندې یې کتل بیا آمر وویل: هغه هلک شـپانه نه بلکې د شمشیر غار پیری دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره هیلې سر راپورته کړ آمر ته یي وکتل ډیره حیرانه وه چي دا څه وایي نور هم ټول ډیر حیران سول د هیلې پلار په حیرانتیا وویل: څه؟!

آمر وویل: هو هغه پیری دی او عبدالله هم هغه وژلی دی.

هیلې وویل: یا داسي نسي کیدای.

آمر وویل: که ته باور نلرې نو ورسه نن یي خپله ځانته ثابته کړه که هغه انسان ذات دی نو هغه ستا سره د ورځې ولي نه ویني.....

هیله او کورنۍ یي کور ته روان سول د نورو سره سره هیله هم په فکرو کي غرقه وه چي دا څه یو عجب حالت دی د هیلې په ذهن کي د آمر دا خبره څو څو واري تکراریدل: هغه هلک شپانه نه بلکي د شمشیر غار پیری دی.

کله چي کلاء ته ورسیدل ټول په فکرو کي غرق وه چي شپه سول نو هیله د اطاق څخه دباندي راووتل پلار یي وویل: اوس چیري ځې؟

هیلې وویل: بابا زه غواړم د هغه هلک سره ووینم.

پلار یي په حیرانتیا وویل: ته پر سد یي هیلې؟

هیلې وویل: هیله کوم بابا ما پریږده چي د هغه سره ووینم.

پلار یي وویل: نه پوهیږم چي په تا څه وسول تا د آمر خبرې نه واوریدي چي هغه وویل چي هغه پیری دی انسان ندی.

قلندر خان وویل: فرشاده هیله پریږده چي د هغه سره وویني.

د هیلې پلار په حیرانتیا وویل: څه؟

قلندر خان وویل: زه درته وایم چي هیلې ته اجازه ورکړه چي د هغه سره وویني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيلې پلار او اجمل غوښـــتل څه ووايي خو قلندر خان وويل: زه درته وايم اجازه ورکړی.

بيا د هيلې پلار هيلې ته اشاره وکړه چي ورسه کله چي هيله ولاړل قلندر خان وويل: فرشـــاده هغه ســـتا لور ته هيڅ تاوان نســـي ور رسـولای که يي ور رسـوی نو اول سـر کي يي ور رسـوی ما ځکه اجازه ورکړه چي ستا لور د سزا څخه يوازي هغه هلک ژغورلای سي.

فرشاد وويل: هغه څنګه؟

قلندر خان وويل.... :

هيله د شـمشـير غره پر طرف روانه سـول کله چي د عثيم د ناسـتي ځای ته ورسـيدل نو وېليدل چي عثيم هم هلته ناسـت دی خو دې ته يي شـــا ده کله چي هيله ور نږدي ســـول نو په ژړا يي ورته وويل: ولي دي زما سره داسي وکړه؟

ددې په ږغ سره عثيم ژر ولاړ سو اوښکې يي پاکي کړې بيا يي په موسکا وويل: اوووی ته راغلې؟

هيلې وويل: هو راغلم ولي تا فکر وکړ چي سـتا د حقيقته خبره سـم نو درڅخه وبه بېريږم زه ددې پوښـــتنې جواب ته راغلم چي تا ولي زما سره داسي وکړه.

عثيم وويل: هيلې ما غوښتل رښتيا درته ووايم خو زه بيريدم چي که ته زما په اړه خبره سې چي زه د انسان ذاته نه يم نو ته به زما څخه وبېريږې او نفرت بـه راڅخـه وکړې نو ځکه مي رښـــتيا درته ونه ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ په غوســه وویل: نفرت او بېره خو اوس در څخه کوم ځکه ته د پيري سره سره قاتل هم يي عبدالله کاکا څومره نیک سړی وو تا هغه ووژی.

عثیم په اوښکو ډکو سترګو وویل: هیلۍ زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی.

هیلۍ په حیرانتیا وویل: زما په خاطر؟

عثیم وویل: هو ســتا په خاطر ځکه زه ســتا ســره مینه کوم او هغه غوښتل چي په ما و تا کلی خبر کړي او سره جلا مو کړي.

هیلۍ د درد په خندا سره وویل: واه څومره عجبه مینه دې ده زما په خــاطر دې وواژه او قربــاني دي هم ورتــه زه کړم واه ومي منلې کندهاریه اوس مي ښه سم ومنل چي تاسو کندهاريانو هر وخت غمو او ستونزو ته ښځې قرباني کړيدي.

عثیم وویل: هیلۍ زما څخه غلطې وســوه ځکه زه ســتا په مینه کي لیونی سـوی وم او یم هغه وخت یوازي ما سـتا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایئ غم راپورته سـو هغه مي په دومره سـختی ووژی چي تر اوسه به هيچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د میني په خاطر کړيدي.

هیلۍ وویل: تـه خو زمـا لایق لا نـه يي نو زما د میني لایق به څنګه سې ځم نوره د تل لپاره صرف د همدې خبرې د پاره راغلې وم چي تا خپل ضمیر او وجدان ته وشرموم.

کله چي هیله روانه ســول عثیم وویل: زه دې نه پرېږدم چي ته زما څخه جدا سې.

هیلۍ بیرته مخ ورته راواړوی وېویل: نو څه به وکړې ما به هم مړه کړې که را ونه ګرځم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان، فرشــاد او اجمل ټولو د بام د ســر څخه هیلې ته کتل چي هغې د عثیم سره خبرې کولې خو دوی یوازي هیله لیدل چي خبري کوي.

عثیم د هیلې خواته ورنږدي ســـو د هغې بازوګان یي ونیول بیا یي وویل: تا دا فکر لا څنګه وکړ چي زه به تا مړه کوم.

هیلې وویل: قتل خو ستاسو عادت دی.

د عثیم تر ســترګو نوري اوښــکې توی ســوې بیا یي په ژړا وویل: داســـي مه وایه هیلې زه ســـتا ســـره بې حده مینه کوم ما یوازي مه پریږده زه د هغه ورځې پر تا مین سوی یم چي کله ته اول وار کلي ته راغلې.

هیله د هغه څخه په ژړا روانه سول او کلاء ته یي ځان ورسوی کله چي خپل اطـاق تـه ولاړل نو ډیر یي وژړل کلکین تـه نږدي درختـه کي مرغه کښینستی او ناري یي شروع کړې د هغه په نارو هیلې په حیرانتیا د هغه خواته وکتل بیا یي خپله اوله ورځ ورپیاد ســـول چي دا راغلې وه هم دا مرغه راغلی وو او دې ته په کتو یي نارې وهلې بیا یي د عثیم هغه خبره ور یاده ســول چي ویل یي زه د هغه ورځې پر تا مین یم چي اول وار ته کلي ته راغلې هیله پوه سول چي دا هم عثیم دی بیا یي کلکین ورته بند کړ.

سبا ته محکمې ته ټول حاضـر سـول د محکمې شـروع کیدو مخکي آمر قلندر خان ته وویل: تاسـو راسـئ زه تاسـو ته د محکمې شـروع کیدو مخکي یو څو خبرې وکړم.

ټول ور سـره ولاړل بیا آمر وویل: زه مجبوره یم چي باید د قاضـي مخکي د هیلې پر ضـد راټول سوي ثبوتونـه کښیږدم که هیله محکمه کي رښتیا ووایي نو که د ثبوتو حاضـرولو سره سره قاضي ددې پر ضد فیصله وکړې زه سل په سلو کي باورې یم چي هغه پیری به یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضر سي یا به کوم داسي کار وکړي چي په سبب یي هغه مجرم وګڼل سي او هیله د قضیې څخه خلاصه سي که هغه ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیله ددې خبرې په اوریدو په فکر کي سول کله چي د آمر خبرې خلاصي سوې نو د هیلې پلار وویل: هیلې د آمر صاحب په خبرو دې سر خلاص سو؟

هیله لا هم په فکر کي وه بیا یي پلار وویل: هیلې!؟

هیله لکه د خوبه چي وي او یو دم راکښیني بیا یي وویل: ها؟!

پلار یي وویل: د آمر صاحب خبرې دي واوریدې هغه وای چي ټول ربښتیا ووایه که هغه هلک ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیلې وویل: صحي دی.

بیا ټول محکمې ته حاضر سول محکمه شروع سول تر ثبوتو وړاندې کولو وروسته قاضي هیلې ته وویل: د ټولو ثبوتو وړاندي کولو وروسته بیا هم ته ویلای سې چي ته قاتله نه یي؟

هیله په فکرو کي وه د آمر هغه خبرې یي وریادي سوې چي ویل یي که هغه هلک محکمې ته حاضر سو نو سزا به هغه ته ورکړل سي بیا د عثیم هغه خبرې ور یادې سوې چي ویل یي: هیلې زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی هیلې زما څخه غلطې وسوه ځکه زه ستا په مینه کي لیونی سوی وم او یم هغه وخت یوازي ما ستا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایۍ غم راپورته سو هغه مي په دومره سختی ووژی چي تر اوسه به هیچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د میني په خاطر کړیدي.

قاضي بیا وویل: هیلې آیا دا قتل تا کړیدی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ تر څو شېبو وروسته قاضي ته وکتل بیا یي وویل: هو!

په دې سره ټول ډېر حیران سول بیا د هیلۍ پلار ولاړ سو په غوسه یي هیلۍ ته وویل: هیلۍ دا څه وایي قاضي صاحب ته رښتیا رښتیا ووایه چي دا قتل تا نه بل چا کړیدی!

هیلۍ پلار ته وکتل بیا یي سر لاندي وځړوی پلار یي بیا په غوسه ورته وویل: هیلۍ تاته وایم؟

د هیلۍ تر سترګو اوښکې روانې سوې تر پښو ولویدل پنجره کي کښېنستل په ژړا یي شروع وکړه بیا د هیلۍ پلار قاضي ته وویل: قاضي صاحب دا درواغ وایي رښتیا داسي ندي دې په ټول عمر کي یو کوچنی مچ ندی وژلی نو انسان به څنګه مړ کړې قاضي صاحب ته موږ ته وخت راکړه موږ به دا پوه کړو چي رښتیا ووایي.

قاضي تر څو شېبو وروسته وویل: سمده تر سبا پوري محکمه معطله کوو خو سبا اخیرۍ فیصله کوم.

فرشاد وویل: ډېره مننه قاضي صاحب.

کله چي ټول کور ته راورسیدل نو د هیلۍ پلار هیله تر لاس ونیول د موټر څخه یي راکښته کړل تر دریدو وروسته یي ټینګه چپلاخه (څپېړه) ورکړل په دې سره اجمل او قلندر خان هغه ونیوی ورته ویویل: فرشاده ارام اوسه.

د هیلۍ تر سترګو اوښکې روانې وې څه یي نه ویل بیا فرشاد په غوسه وویل: نه پوهیږم دا د بې عقل په لور څه وسول چي قتل یي کړی ندی نو وې منل څنګه؟

قلندر خان هیلۍ ته وویل: هیلۍ لورې تا ولي داسي وویل آیا ته پر سد وې په هغه وخت کي تا وویل چي قتل تا کړیدی داسي خو به نه وه چي هغه پر تا کوم جادو یا منتر ویلی وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ تر ځو شیبو وروسته وویل: یا کاکا هغه په ما هیڅ جادو نه دی کړی ما ځکه ومنل چي هغه دا هر څه زما لپاره وکړل.

ټول ډیر حیران سول بیا قلندر خان وویل: ستا لپاره؟

هیلۍ وویل: هو کاکا ځکه په هغه شپه چي زه او عثیم سره ولاړ وو نو عبدالله کاکا ولیدلو هغه فکر کوی چي زه د پیریانو په قبضــه کي یم نو ځکه یي غوښــتل چي تاســو او ټول کلی خبر کړې عثیم فکر وکړ چي زه به د عبدالله کاکا په خبرداري د هغه څخه جلا ســـم نو ځکه یي هغه مړ کړ.

ټول ډیر حیران وه بیا اجمل وویل: خو دا هر څه هغه ستا لپاره ولي وکړل؟

هیلۍ تر ځو شیبو وروسته وویل: ځکه هغه زما سره مینه کوي.

پـه دې خبره ســـره ټول نور هم ډیر حیران ســـول د هیلۍ پلار په حیرانتیا هیلۍ ته وویل: څه؟ تا څه وویل هغه ستا سره مینه کوي؟

هیلۍ وویل: هو بابا.

د هیلۍ پلار تر ځو شـــیبو حیرانتیا وروســـته وویل: زما یوه خبره واوره ســـبا تـه کـه دې محکمه کي رښـــتیا ونه ویل نو تر ما به بد هیڅوک نـه وي دا زموږ پـه رکم محکمـه نه ده دلته افغانســـتان کي اسـلامي شـرعې محکمه ده او ته خبره یې چي شـرعي محکمه کي د قتل سزا څه شـي ده قصـاص دی قصـاص سبا ته که قاضـي ستا پر ضـد فیصـله وکړه نو تـه بـه قصاص سې یعني د هغه مړي کورنۍ بـه تا ووژنـي.

هیلۍ څه ونه ویل بیا د قلندر خان میرمني تر لاس ونیول خپل اطاق ته یې بوتله. اجمل فرشاد تر اوږو ونیوی پر کټ یي کښېنوی بیا یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه وويل: فرشـــاده تـه فکر مکوه اللـه جل جلاله به هر څه خير کړي.

فرشـاد تر څو شـېبو وروسـته په ژړغونې اواز وويل: اجمله په ټول ژوند کي خو همدا يوه لور مي ده که مي دا هم د لاســـه ورکړه نو زما ژوند به هم لمنځه ولاړ ســـي زه نغواړم چي لور مي د لاســـه ورکړم اجمله ته ددې ځايه د وتلو يو لار راوښيه زه غواړم لور مي خوندي او سلامته ددې ځايه بوځم.

اجمل وويل: فرشـاده! پر ولسـوالی،ولايت او ټول هيواد کي شـاوخوا چيک پاينټونه او پوستې دې هيڅ د وتلو لار نسته.

فرشاد وويل: نو زه څه وکړم؟

هيله په اطاق کي د قلندر خان د ميرمني ســره ناســته وه هغې ورته وويل: لورې پلار دې ښه درته وايي ته هر څه چي رښتيا وي ورته وېوايه هغه هلک ته بېله هغه هم سزا نسي ورکولای ځکه ويني خو يي نـه رب دي د عبدالله د ورونو پر زړونو د رحم اوبه تيري کړي چي ووايي چي نور ددې قضيې څخه لاس واخلي.

تر څه نصـېحت وروسـته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيله اطاق کي يوازي پاته سـول تر څو شـېبو وروسـته بيا د چوغکې نارې سـوې هيلې د درختې خواته د اوښـکو په سـرو سـترګو وکتل په درخته کي بيا هغه چوغکه ناسته وه هيلې ته يي کتل او نارې يي وهلې هيلې په ژړغونې اواز وويل: ولاړ سه د ژونده مي.

خو هغـه چوغکې چي مخکي يي پـه لوړ اواز نـارې وهلي بيـا يي کرار نارې شروع کړې هيله ولاړه سول غوښتل يي چي کلکين بند کړې ورته خو کله چي يي کلکين بند کړ او غوښــتل يي چي کټ ته ولاړه سي په دې وخت کي د لاندې د خوا څخه کوچنيانو پر چوغکه د ډبرې واری وکړ چي د چوغکې پر وزر ډبره ولګيدل په دې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوغکې يو دم لويه ناره وکړه او لاندې ولويدل هيلې چي درختې ته وکتل نو چوغکه نه وه خو کله چي يي لاندې وکتل نو کوچنيانو هغه په لاس کي نيولې وه او بازئ يي په کولې. هيله په دي سـره ډيره وارخطا سوه بيا په ځغاسته د اطاقه ووتل کله چي لاندي ولاړه نو د کوچنيانو پر خوا يي ور وځغسـتل ټولو هيلې ته کتل چي هغه ولي ځغلي. هيلې د کوچنيانو د لاسه هغه چوغکه واخيستل او د کلا څخه ووتـل پلار او نورو ټولو ورتـه کتـل چي هيلـه چيري ولاړه او دا چوغکـه يي ولي پـه لاس کي نيولې وه. هيلـه چي کلـه د کلا څخـه ووتل نو د شمشير غر پر خوا ولاړه کله چي ددې او عثيم د ملاقات ځای تـه ورسـيدل نو هغـه چوغکـه يي د عثيم د نـاسـتې پر ځای کښـيښـول دا ليري ورته ودريدل بيا يي په ژړا ورته وويل: ولي مي نوره زوروې بس ده ما و غم مي سره پرېږده؟

هيله روانه سول خو عثيم ور ناره کړه: هيلې!

هيلې چي کلـه ورتـه وکتـل نو د عثيم لاس سـخـت زخمي وو دې غوښتل ولاړه سـي خو بيرته ورته راوګرځيدل او د عثيم لاس يي د خپل پوړني پـه يو ټوټـه ور وتړی د لاس تړلو پـه وخت کي د هيلې تر سترګو اوښکې د عثيم پر لاس توی سوې بيا يي د هغه لاس خپل په لاس کي ونيوی او مچ (ښکُل) يي کړ عثيم په موسکا ورتـه وويل: مېنه سوې پر پيرې؟

هيلې د ګېلې په ډول په ژړغوني ږ.غ ورته وويل: څه فايده سـبا بيله هغه هم ماته سزا راکول کيږي د تل لپاره به ولاړه سم درڅخه.

عثيم تر څو شـيبو پوري د هيلې سـترګو ته کتل بيا يي په موسـکا وويل: ليونۍ زه به ژوندی يم او تاته به سزا درکوي؟

هيلې د مسـخرو پـه ډول ورتـه وويـل: خبرې مکوه هغـه کوچنيو هلکوانو پر دا حال کړې تـه وګوره ځانته يواري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم په خندا ســـو بیا یي وویل: هغو د ظالم زامنو ناپامه وویشـــتلم داســـي ښــکار یي زده وو که المپیک ته یي ســتاســو قلندر خان کاکا واستوي د افغانستان نوم به ور روښانه کړي.

په دې سره هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: لاس دي سخت زخمي دی او ته دلته ماته مسخرې او ټوکې کوې؟

عثیم وویل: پوهیږې هیلې چي ته په خندا کي څومره ښـــایســـته معلومیږې؟ زه خو څه که ستا خندا لویو لویو بزرګانو هم لیدلې وای نو هغوی به هم لیونیان ســـوي وای او ســـتا په مینه کي به داســـي لیونتوب ته رسېدلې وای لکه زه چي ورسیدم چي قتل مي وکړ خو په ځان پوه سوی لا نه یم.

د هیلې خندا سره ټوله سوه بیا یي وویل: تا باید داسي نه وای کړي عثیمه بیله هغه هم چي ټوله دنیا خبره سوې وای بیا یي هم زه ستا څخه نه وای جلا کړې اوس وګوره په مرګ درڅخه ج..

هیلې خبره پوره کړې نه وه چي عثیم یي پر خوله لاس ور ونیوی بیا یي په غیږ کي ونیول په غوســـه یي ورته وویل: بیا داســـي خبره ونکړې هیلې.

تر څو شېبو وروسته قلندر خان او د هیلې پلار د کلا څخه راووتل او د شمشیر غر خواته په نږدي کیدو یي د هیلې هیلې ناري شروع کړې هیلې عثیم ته وویل: زه ځم.

د تلو په وخت کي هیلې د عثیم مخ په دواړو لاسو کي ونیوی پر مخ او تندې یي ژر ژر ښـــکُل کړ بیا ځني روانه ســـول کله چي هیله ولاړل نو عثیم تر شا ورته وکتل موسکی سو د ځان سره یي وویل: لیونۍ تر هغه مرګ چي ســتا ســزا ته ګورم وژل کیږم ماته تر هغه مرګ ډیر اسان او قبول دی چي ستا مخکي ووژل سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته محکمې ته د تلو مخکي د هيلې پلار هيلې ته ډېرې لارښونې وکړې تر څنګ يي په اړه ډېر پريشــانه هم وو خو بيا زړه نا زړه د محکمې پر طرف روان ســول کله چي محکمې ته ورســېدل نو آمر ورته وويل: ستاسو محکمه نوره پای ته ورسېده تاسو تللای سی.

هيله د هيلې پلار او نور ټول ډېر حيران او خوشـــحاله ســـول بيا د هيلې پلار په موسکا سره وويل: څه؟

آمر وويل: هو ستاسو محکمه پای ته ورسېدل خو په يو شرط چي تاسو به سباته ددې ځايه ځی.

د هيلې پلار وويل: که پرواز وو نن لا ځو خو تاسو دا راته ووايست چي دا وسول څنګه.

آمر هيلې ته وويل: هيلې خور ته هلته ورسه يو څو فورمې دې هغه به امضاء کړې.

هيله هغه اطاق ته ورغله چي آمر ور ښـــولی وو بيا آمر د هيلې پلار، قلندر خان او اجمل ته وويل: تاسو زما سره راسی!

کله چي ټول دباندي ووتل نو آمر وويل:.............

هيلې چي کله فورمې امضاء کړې نو دباندي راووتل ګورې چي آمر ددې پلار او قلندر خان ته خبرې کوي هيلې چي خپل پلار ته وکتل نو پلار يي ورته څه پريشانه معلوم سو تر څو شېبو وروسته آمر او نور ټول بيرته د هيلې خواته راغله بيا آمر وويل: نو هيلې خور تاسو ته ښه وخت غواړم خدای دې وکړې چي زموږ لخوا په تکليف سوې نه يې موږ خپله وظيفه اجرا کول که نه هيڅکله به مو تکليف نه وای درکړی.

هيلې وويل: نه آمر صـــاحب کومه خبره نه ده زه پوهيږم چي تاســو خپله وظيفه اجراء کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ټول د کور پر طرف روان سول په موټر کي هم هیلۍ خپل پلار ته کتل چي پریشانه معلومیدی کله چي کلاء ته ورسیدل نو ټول ددې خبر په اوریدو ډیر خوشحاله سول خو د هیلۍ به کله کله پلار ته هم فکر کیدی چي پریشانه به وو ساعت وروسته هیلۍ غوښتل په دا ښـــه خبر باندي عثیم هم خبر کړې نو ځکه د شــمشـــیر غار پر طرف روانه سول کله چي هلته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار وو او د هیلۍ په لیدو ډیر خوشحاله سو هیله هم د هغه په لیدو خوشحاله سـول بیا یي په خندا وویل: عثیمه عثیمه عثیمه زما محکمه خلاصـه سول اوس زه کور ته تللای سم.

عثیم د ناز په څیر په خپګان وویل: ما پریږدي ځې؟

هیلۍ وویل: اې خو تا هم د ځان سره بیایم زه بابا راضي کوم زموږ په واده.

عثیم وویل: زه نسم تللای هیلۍ.

هیلۍ وویل: ولي؟

عثیم وویل: زه باید دلته ځني کارونه سرته ورسوم.

هیلۍ وویل: کوم کارونه ایا تر ما ډیر مهم دي تاته؟

عثیم وویل: لیونۍ ته ځان د هر څه سره مه مقایسـه کوه تر تا به زه هر څـه قربان کړم دا هر څه خو ســـتا په خاطر کوم چي تر څو ته خوشحاله اوسې.

هیلۍ عثیم تر ګریوان ونیوی ورته وېویل: ګوره هلکه که په سمه نه راسره ځې په زور دې بیایم.

عثیم په خندا وویل: ښه اوس دې بدماشي هم شروع کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې وويل: هو نو څه به وکړې ته دې ونيسه د پيريتوب زور راوښيه.

عثيم وويل: نه بابا ځان خو مه ندی د غاړي چي زور در سره کوم ناحقه به دې وژلی يم.

هيلې وويل: توبه مړ دي سي ستا دوښمن بيا داسي خبره ونکړې.

عثيم وويل: سمده نه يي کوم اُوه ما تاته يو شی در کوی.

عثيم د جيب څخه يو کاغذ راويستی بيا يي وويل: واخله.

هيلې وويل: دا د څه شي ورقه ده؟

عثيم وويل: دا ستا د آزادی ورقه ده چي دا در سره وي ته هر کله بيا راتلای او تلای سې آزاده ګرځيدلای سې.

هيلې وويل: خو دا ستا سره څنګه؟

عثيم وويل: د قاضي صاحب څخه مي واخيستل.

هيلې وويل: په زور که په رضا او تا د هغه سره وليدل څنګه؟

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: په رضا يي راکړه او مجبور وم بايد ور سره ليدلي مي وای.

هيلې د عثيم لاس پر خپل سر کښيښوی بيا يي وويل: ته زما په سر قسم وکړه چي په رضا يي دا ورقه درکړل.

عثيم د هغي د سر څخه لاس ليري کړ بيا يي وويل: ليونۍ قسم يوازي د الله جل جلاله په ذات کيږي د انسانانو په سر او نورو شيان قسم کول ګناه ده او زه په الله قسم کوم چي په رضا مي ځني واخيستل تر څو ته بيله کومي بيرې ولاړه سې او بيله فکره ژوند وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ یو څو شـــېبې عثیم ته کتل بیا یې خپل ســـر د هغه پر ځېګر کښېښوی بیا یې وویل: ته زما سره دومره مینه کوې چې د راتلونکې فکر مي لا هم در سره دی؟

عثیم وویل:

خلک وایي اول ځان پسي جهان دی

رحمان وایي یار تر ځان راباندي ګران دی

هیلۍ وویل: واه بیشکه.

هیلۍ چې لا هم د عثیم پر ځېګر سر ایښی وو وویل: عثیمه راسره ولاړ سه نو هیله کوم.

عثیم وویل: که مي کولای سوای حتماً در سره تلم خو زه مجبوره یم نسم کولای.

هیلۍ وویل: بس سمده ولي داسي نه وایي چې نه یم درته ګرانه زما پروا نلرې که دې درلودای راسره تللی به وای.

عثیم موسکی سو بیا یې وویل: لیونۍ زما په ګرانښت به بیا وروسته پوه ســـې چې څومره راته ګرانه یې زما اوله او اخیره مینه یې او اوله مینه هیڅکله نه هیریږي زه به په هغه دنیا کي یوازي او یوازي تا غواړم.

هیلۍ د عثیم د اوږې ســر پورته کړ خفه غوندې کښـېنسـته د عثیم څخه یې مخ واړوی عثیم حیران سو بیا یې وویل: څه وسوه؟

هیلۍ وویل: یوازي مي په هغه دنیا کي غواړې پر دې دنیا نه ســره یو ځای کیږو؟

عثیم د خپګان ساه واخیستل بیا موسکی سو وېویل: ښـه ته پر دې خبره خفه سوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې څه نه وويل عثيم يې پر مخ را ايله وربښـــتيان پورته کړل بيا يې وويل: پوهيږې ليونۍ يوه ثانيه ډير کم ژوند دی خو په الله قســم چي بيلـه تا يې نســـم تيرولای ته چي به ددې ځايه ولاړې زه به تر هغه ساعته ستا د اطاق پر شـاوخوا ګرځيدم چي کله به ستا د راتلو وخت سـو او چي تاته به نږدي سـوم نو زړه به مي په سـکون سـو ځان به مي د نړۍ تر ټول بختور کس بلۍ کله چي ســـتا ســترګو ته ګورم د ځان سره وايم چي دومره ښايسته سترګې به په نړۍ کي بل د هيچا نه وي لکه زما د هيلې.

هيلې وويل: بس ســـمده ســـمده اوس غوږه مالي مکوه زه نه پخلاء کيږم.

عثيم موسکی سو بيا يې وويل: اسمده نو زه څه وکړم چي ته راسره پخلاء سې؟

هيلې وويل: چي هر څه ووايم کوې يې؟

عثيم وويل: سر مي وغواړه ستا په پښو کي به يې کښيږدم.

هيلې وويل: چپ که ليونيه داسي خبرې مکوه زه بل څه غواړم.

عثيم وويل: هر څه چي وغواړې در تا به يې قربان کړم.

ســـبا ته تر تياريو او د قلندر خان او کورنۍ ســـره يې تر خدای په امانۍ وروســـته هيله پلار يې او اجمل د هوايي ميدان پر خوا روان سـول کله چي طيارې ته نږدي سـول نو هيلې عثيم ته وويل: عثيمه ځمه!

عثيم پر تندې ښکُل کړه بيا يې ورته وويل: پر ځان پام کوه.

هيلې وويل: نه يې کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم موسـکی سـو بیا یي وویل: لیونۍ په اخیره کي خو یو څه مینه راکړه خو چي وینم دي راباندي غوسه کوې.

هیلې وویل: د غوسـې وړ یي ځکه چي ته زما غوښـتنه نه منې چي وایم ولاړ سه راسره نه ځې.

عثیم وویل: زه به سـتا بیا راتلو ته تیاری ونیسـم چي راغلې بیا به د تل لپاره سره یو ځای سو.

طیارې ته ټول مسافر وختل خدمتګار هیلې ته په انتظار وو بیا عثیم وویل: هیلې ولاړه سه ټول تاته انتظار دي.

هیلې وویل: صحي دی ځم د خدای په امان.

عثیم وویل: ودریږه!

کله چي هیله ودریدل نو عثیم بیا پر تندې ښـــګُل کړه بیا یي د هغې لاس پخپل لاس کي ونیوی ښـــګُل یي کړ کله چي هیله روانیدل نو عثیم ورته وویل: هیلې دا کاغذ کي ما تاته یو څه لیکلې دي خو قسم درکوم چي کله طیاره په هوا سول بیابه یي ګورې.

هیلې وویل: څه دي لیکلي دي او ولي یي باید په هوا کي وګورم.

عثیم وویل: خاص څه نه دي خو بس دا زما غوښـتنه ده چي په هوا کي به یي ګورې.

هیلي خط ځني واخیستی وروسته طیارې ته پورته سـول کله چي د طیارې د کلکین خواته راغله نو یي عثیم ته کتل او د خدای په امانۍ لاس یي ورته ښـوروی پلار یي هیلې ته متوجې سـو بیا یي تر څو شیبو وروسته وویل: هغه راغلی دی میدان ته؟

هیلې وویل: هو بابا هغه دی ولاړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلې پلار هم عثیم ته د خدای په امانۍ او مننې لاس وښوروی که څه هم لیدی یې نه خو د هیلې پر اشاره یې لاس وښوروی.

د هیلې پلار تر لاس ښـورولو وروسـته یو دم مخ واړوی او په ژړا سـو هیلې چې د خپل پلار ژړا ته فکر سـو نو حیرانه سـول په حیرانتیا یې وویل: څه وسوه بابا.

پلار یې څه ونه ویل خو هیله نوره هم حیرانه سول د عثیم خواته یې وکتل د هغه تر سـترګو هم اوښـکې روانې وې او په مایوسـۍ یې د هیلې خواته کتل په دې سره هیله پوه سول چې یو خبره حتماً سته نو یې پلار ته وویل: بابا راته ووایه چې څه خبره ده؟

د پلار تر سـترګو یې اوښـکې بهیدلې خو څه یې نه ویل هیله د خپله ځایه ولاړه سوه غوښتل یې د دروازې خواته ولاړه سې خو پلار او خدمتګـارانو ونیول هیلې پـه ژړا او حملو وهلو وویـل: پریږدی مـا پریږدی ما.

خو کله چې د کښته کیدو څخه نا امیده سول نو پر ځای کښینستل د عثیم خط یې خلاص کړ د خط پر یو جمله یې سـترګې ولګیدې چې عثیم لیکلې وه: سـتا د ژغورلو لپاره زما سـره داغه یوه لار وه چې باید ځان مې قصاص ته حواله کړی وای.

هیلې خط بند کړ بیـا یې په کلکین کې په ژړا او په اشــــاره عثیم ته وویل: داسې مکوه عثیمه هیله کوم.

عثیم پوه سو چې هیله د حقیقته خبره سول نو په اوښکو ډکو سترګو یې هیلې ته په اشاره وویل: چې په هغه دنیا کې ستا انتظار کوم.

هیلې تر طیـارې پورتـه کیدو پورې سـر ښــوروی چې داســـې مکوه......

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې ګډونوالو ته وویل: کله چې طیاره هوا ته پورته سول نو ما د عثیم خط خلاص کړ هغه لیکلي وه: زما ګرانې خورې ناوکۍ لومړی خو درته سلام وایم او شاید کله چې ته دا خط وایي نو سخته به ماته په غوسه یي خو ستا د ژغورلو لپاره زما سره داغه یوه لار وه چې باید ځان مي قصاص ته حواله کړی وای او ته مي ژغورلې وای لیونۍ تا ماته ویلي وه چې کندهاریان هر غم او ستونزې پر ښځو اچوي خو ته نه پوهیږې چې موږ افغانان او پښتانه په الله قسم که د ښځو پر بدن کوچنی زخم لا لیدلای سو چې خپل سر مو پرېکیږي هم. هیلې په دې دنیا کي شاید ته د بل چا سې زما خو په نصیب نسوې په هغه دنیا کي به یوازي او یوازي زما یي مینه در سره لرم زما ناوکۍ ستا عثیم.

هیلې چې خط ووایه بیا یي هغه په زړه پوري ونیوی تر سترګو یي اوښکې وبهیدلې.

پلار یي وویل: هغه لیونی خو ما لیدلی نه وو خو د کړنو یي پوه سوم چې ښه هلک وو او ستا سره یي د زړه مینه کول هغه د قاضي کور ته ورغلی وو په ژړا یي ورته ویلي وه چې قاتل زه یم تاسو یوې بې ګناه انجلۍ ته سزا ورکوی قاضي ورته ویلي وه چې ته هم مسلمان یي زه هم او د قتل کړل سوي کورنۍ هم او په اسلام کي د قتل سزا قصاص دی تا ته خو موږ سزا نسو درکولای خو کچیري ته خپله ګناه ومنې نو هغه انجلۍ به آزاده کړو په تاسو کي باید یو سزا ووینې بیا هغه لیوني ورته ویلي وه چې زه مي ګناه منم او سزا ته یي هم حاضریږم خو تاسو به ماته د هغې د آزادۍ ضمانت راکوی بیا قاضي تر قسم ورکولو چې دی به سزا ته حاضریږي وروسته د هغه سره منلې وه بیا یي ستا ضمانت خط ورکړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د هیلې طیاره کربشــې ته پورته ســول نو عثیم طیارې ته په کتو وویل:

دا وختونه به تیریږي او که نـــــــــه

د یار غم له چا هیریږي او که نـــــــه

دا وجود مي راته وګوره طبیبـــــــــه

دا زخمونه مي رغیږي او که نـــــــه

بیا هیلې ګډونوالو ته وویل: کله چي موږ تر څو ساعتو سفر وروسته راورسیدو نو فوراً مي عایشې ته زنګ ور ووهلی هغي په ژړا راته وویل چي عثیم پـه یو شـــکل راغلی او د قرآن مطـابق د څو خلکو مخته قصـاص سو په دې سره زما د لاسـه تلیفون ولویدئ او د عثیم سره د ژوند جوړولو ټول ارمانونه او خوبونه مي لمنځه ولاړل د چا زړه پسـی وران یي خو زه په عثیم پسي ټوله ورانه سوم ځني زموږ پـه ژوند کي د تنفس پڅیر ارزښـــت لري نو ځکه کله چي هغوی د لاسه ورکړو نو ژوند مو سخت سي.......

کله چي د هیلې کیســـه پای ته ورســـیدل نو بیا یي کتاب بند کړ ټول ګډونوال چي تر ســترګو یي اوښـــکې بهېدلې په چکچکو کولو ولاړ سول او هیله یي تشویق کړل. هیلې د هغو څخه مننه وکړه بیا یي پر مخ بهېدونکې اوښـــکې په لاس وچې کړې بیا د تالار څخه ووتل پر لارې په موټر کي یي د پلار پر اوږه سر ایښـی وو او په فکرو کي ډوبه وه کله چي کور ته ورســـېدل نو د خپل اطاق پر طرف ولاړه کله چي اطاق ته ورسېدل نو حمام ته ننوتل هلته یي هنداري ته وکتل بیا یي سر لاندې وځړوی ډیر یي وژړل تر ډیري ژړا وروسته چي کله د حمامه راووتل نو په حیرانتیا یي وکتل بیا یي وویل: ته؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نور کتابونه

- حیثیت ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول
- کندهار اتل ناول
- زموږ نیمګړې مینه ناول
- تیر یادونه ناول
- ناهیلې ناول
- کوډې په اسلام کې
- ښځه په اسلام او غرب کې
- نفلي لمونځونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال پېژندنه

حاجي نیک محمد بارک چي د مرحوم محمد عیسی زوی د موسی جان لمسی او د غلام حیدر خان کړوسی دی ۲۳ کاله وړاندي د کندهار ولایت په نهمه ناحیه کي زیږیدلی دی. لومړنۍ دیني زده کړې يي د کلي په یو دیني مدرسه کي د قاریتوب تر درجې رسولي دي او لومړنۍ عصري زده کړې يي د ملالۍ لیسې شروع او په میرویس خان نیکه عالي لیسه کي پای ته رسولي دي. لوړي زده کړي يي په طب او اقتصاد کي کړیدي د نوموړي د خوښې خواړه وریجي د خوښې میوه کیله او اناناس د خوښې لوبه يي د موټرانو مسابقه د خوښې ځای يي د خپل هیواد شنې او زرغونې سیمې د خوښې کاروبار يي تجارت او د خلکو خدمت کول دي او د خوښې وړ انسان يي خپل مسولیت منونکی شخص دی مینه يي د خپل مور، ورونو، خویندو او راتلونکي میرمني سره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شمشیر غره په اړه

شمشیر غار چي د کندهار ولایت په پنجوایي ولسوالۍ کي په یو غره کي موقعیت لري د افغانستان یو د هغو عجایب تاریخي ځایونو څخه دی چي د ډیرو خلکو پام یې ځانته اړولی دی. په ناول کي ذکر سوي معلومات یې ټول صحي دي غوښتل مو چي دا ځای د ناول په ژبه تاسو ته در معرفي کم.

لاندي عکس یې د لیري ساحي څخه اخیستل سویدی د دننه عکسونه یې د موبایل د حافظې د خرابیدو له امله ورک سویدي.

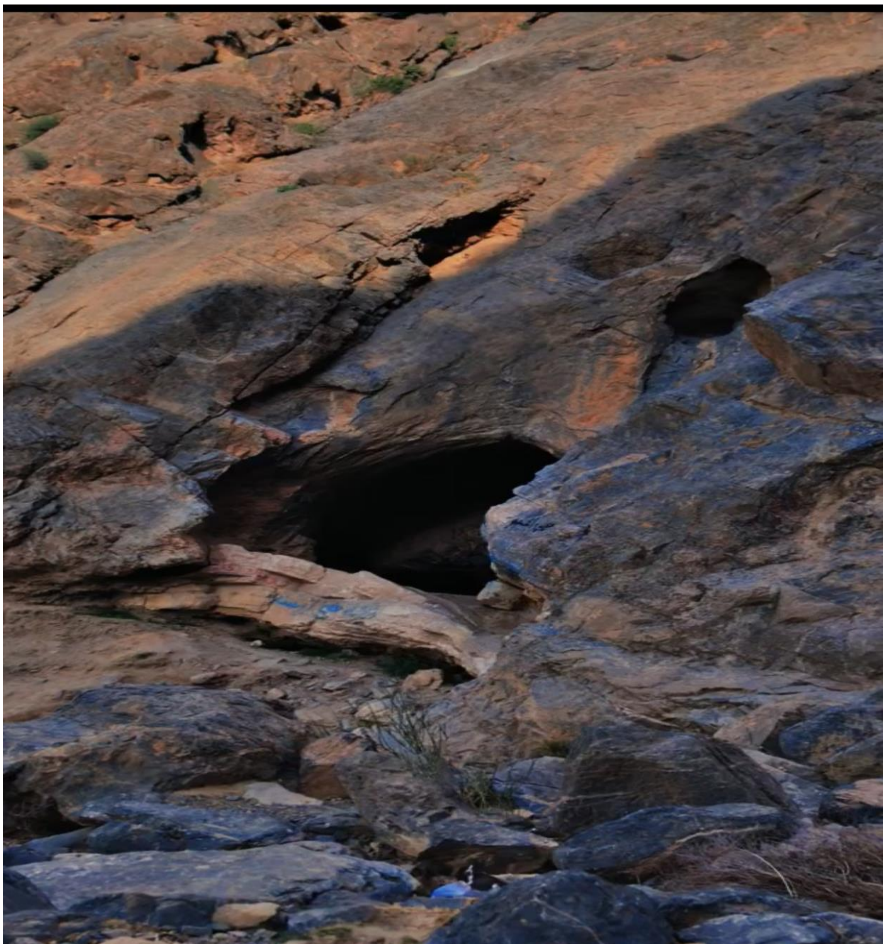

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library